

Τὸ ἀλφάβητο ΤΗΣ ΕΓΚΥΟΥ

Πολύτιμες γνώσεις καὶ
συμβουλές

1) Κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, ὁ ὄργανισμός τῆς μητέρας, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὠρίσιμα φάρμακα.
Μπορεῖ νὰ χρειασθῇ ἀσβεστίνιον, στοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, γιὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ ἐμβρύου. Ὁ γιὰτρός θὰ καθορίσῃ τὴν καταλληλότερη συσκευασία. Ὁ ἴδιος θὰ ὑποδείξῃ ἂν χρειάζονται βιταμίνες.

Τόσο στὴν ἐγκυμοσύνη, ὅσο καὶ 1½ μῆνα τὸ λιγώτερο μετὰ τὸν τοκετό, ἡ γυναίκα πρέπει νὰ παίρνῃ καθημερινῶς μικρὲς ποσότητες ἰωδίου, σὲ σιρόπι, γιὰ τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξη τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος τοῦ παιδιοῦ. Ἀφ' οὗτο ἐφαρμόσθηκε τὸ προληπτικὸ αὐτὸ μέτρο, περιορίσθηκαν στὸ ἐλάχιστον οἱ ἀναιμαλίες τοῦ θυρεοειδοῦς.

2) Μπορεῖ νὰ παίρνῃ καθάρσια ἡ γυναίκα κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη;
Ὁχι, ἐκτός ἂν τῆς τὸ συστήσῃ ὁ γιὰτρός πού τὴν παρακολουθεῖ— καὶ τότε δὲ ἀκόμη θ' ἀποφύγῃ τὰ πολὺ δραστήκια. Γιὰ τὴ δυσκοιλιότητα πού συνοδεύει συχνὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, οἱ γιὰτροὶ δίνουν ἥπια ὑποκτικά, συνδυασμένα με κατάλληλη δίαιτα (χορτορικά, κλπ.). Πάντως, εἶνε ἀπαραίτητη μιὰ κένωση τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ θεωρηθῇ κανονικὴ ἡ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.

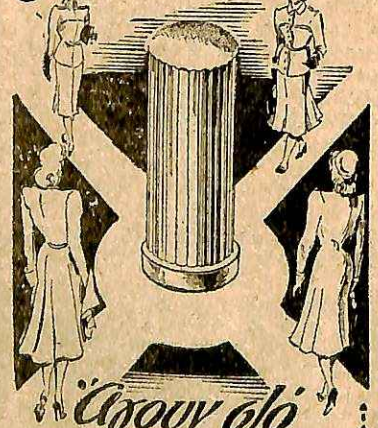
3) Τὸ κάπνισμα δάπτει στὴν ἐγκυμοσύνη;

Δὲν εἶνε τίποτε δέβαιο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πάντως, ὑπάρχουν στοιχεῖα πού δείχνουν ὅτι τὸ υπερβολικὸ κάπνισμα δυσκολεύει τὴ σύλληψη καὶ αὐξάνει τοὺς κινδύνους ἀποβολῆς.

4) Ἐπιτρέπεται ἡ ἐξαγωγή ἢ ἡ θεραπεία τῶν δοντιῶν κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη;

Ναί, ἀλλὰ ὄχι στὶς ἡμέρες πού ἡ γυναίκα θὰ εἶχε ἐμμηνορροή, ἂν δὲν ἦταν ἐγκυος, γιὰτὶ τότε τὸ νεύ-

Ἰμαίαι οδοί

Αρουν ολό
ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΙΣ ΘΕΜΑΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΘΕΜΑΝ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΠΙΧΡΥΣΕΩΝ

ρικὸ σύστημά τῆς εἶνε περισσότερο
ταραχμένο.

5) Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, γιὰ κάθε
τοκετό, καταστρέφεται ἓνα δόντι
τῆς μητέρας;

Ὁχι. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπό-
δειξις ὅτι τὰ δόντια χαλάνε πρὶν
γρήγορα κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη.

6) Παρασιάζει κανένα κίνδυνον ἡ
ἀκτινοσκόπησις ἢ ἡ ἀκτινοθεραπεία
τῆς ἐγκύου;

Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ μέρος τοῦ σώ-
ματος στὸ ὁποῖο γίνεται. Μόνον ὁ
γιάτρός μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ σχετι-
κῶς. Πάντως, προτιμώτερον εἶνε ν'
ἀποφεύγεται ἡ παρατεταμένη θερα-
πεία με ἀκτίνες Χ ἢ με ραδίου, γιὰ-
τὶ δάπτει τὸ ἐμβρυον.

7) Πόσο συχνὰ πρέπει νὰ ἐξετά-
ζεται ἡ ἐγκυος ἀπ' τὸ γιὰτρό;

Στὴν ἀρχὴ δυὸ φορές τὸ μῆνα,
καὶ τὸν τελευταῖον μῆνα κάθε ὁδο-
μάδας. Καλὸν εἶνε νὰ τοῦ πηγαίνῃ
κάθε φορὰ ἓνα δειγμὰ πρῶινῶν οὐ-
ρων τῆς, μέσῃ σὲ μιὰ μπουτίλια τε-
λείως καθαρῇ.

8) Ἐνα κρυολόγημα τῆς ἐγκύου
μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸ παιδί;

Κάθε μόλυνσις ἀποτελεῖ πάντοτε
σφοδρὴ ἀπειλὴ γιὰ τὸ ἐμβρυον καὶ
πρέπει ν' ἀποφεύγεται. Ἀς προσέ-
χῃ λοιπὸν ἡ μητέρα νὰ μὴν πλησι-
άζῃ ἄτομα πού πάσχουν ἀπὸ κρυ-
ολογήματα ἢ ἄλλες μεταδοτικὰ ἀ-
σθένειες— ἢ τουλάχιστον νὰ φο-
ρῇ τότε πάντα ἀπ' τὴ μύτη καὶ τὸ
στόμα τῆς μιὰ «μάσκα» ἀπὸ γά-
ζα, πού ἐμποδίζει νὰ περάσουν τὰ
μικρόβια.

9) Ἐπιτρέπονται τὰ λουτρά κα-
τὰ τὴν ἐγκυμοσύνη;

Μπορεῖ νὰ γίνεσθαι καθημερινὸ
λουτρό, μετὰ τὴν συνηθισμένη θερμο-
κρασία. Τῆς τελευταίας ὁδομάδας,
εἶνε ἀσφαλέστερον τὸ νουθεῖ, γιὰτὶ
ἀποφεύγεται ἐτοῖ ἡ πιθανὴ μόλυν-
σις τοῦ κόλπου ἀπ' τὸ νερό. Φυσικὰ,
ἡ μπανιέρα πρέπει νὰνε πάντοτε τε-
λείως καθαρῇ.

10) Μπορεῖ ἡ ἐγκυος νὰ κοιμάται
μπαρῦντα;

Ναί, μπορεῖ νὰ κοιμάται σ' ὅποια
στάσι τῆς εἶνε πιὸ ἀνεπὶ.

11) Εἶνε ἀπαραίτητὴ ἡ πεζοπο-
ρεία, γιὰ τὸν ἐυκολώτερον τοκετό;

Ἡ πεζοπορεία εἶνε γενικὰ μιὰ κα-
λὴ ἀσκησης, δὲν πρέπει ὅμως νὰ θεω-
ρῇται ἀπαραίτητὴ γιὰ τὴν ἐγκυο.
Μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ περίφημα
ἀπ' τὴν ἐργασία τοῦ νοικοκυριοῦ.
Ἀπαγορεύεται πάντως στὴν ἐγκυο
νὰ σηκώνῃ βάρη ἢ ν' ἀνεβοκατε-
βαίνῃ γρήγορα σκάλες ἢ νὰ κάνῃ
βίαιες γυμναστικὰς κινήσεις. Στὶς
ἡμέρες πού θὰ εἶχε ἐμμηνορροή
ἂν δὲν ἦταν ἐγκυος, ἂς προσπαθῇ
νὰ κινῆται λιγώτερον.

12) Ὡς πότε μπορεῖ νὰ ἐξακο-
λουθῇ νὰ ἐργάζεται ἡ ἐγκυος;

Ἀν ἐργάζεται σὲ κατάστημα ἢ
σὲ ἐργοστάσιον, εἶνε καλλίτερα νὰ
σταματήσῃ τὸν πέμπτον ἢ ἕκτον μῆνα
καὶ νὰ μὴν ξαναρχίσῃ πρὶν περά-
σουν 2-3 μῆνες ἀπ' τὸν τοκετό.
Ἀν ὅμως κάνῃ καθιστικὴ ἐργασία,
ἡ διακοπὴ μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ μι-
κρότερη, κανονίζεται δὲ μάλλον ἀ-
πὸ αἰσθητικούς παρὰ ἀπὸ ὑγιεινούς
λόγους.

13) Ἡ ἐγκυος χρειάζεται περισ-
σότερον ὕπνον;

Ναί, γιὰτὶ τὰ ὄργανά τῆς ἐργά-
ζονται περισσότερον ἀπ' τὸ συνηθ-
ισμένο. Τῆς εἶνε ἀπαραίτητος λοι-
πὸν ὁκτὼ ὥρων ὕπνος τὸ βράδυ καὶ
ἀνάπαυσις 1-2 ὥρων κάθε ἀπό-
γεμα.

14) Ποιὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα
τῶν ξαφνικῶν ψυχικῶν κλονισμῶν
στὴν ἐγκυο;

Στὶς περισσότερες γυναῖκες, ἀ-
κόμη καὶ οἱ δυνατότεροι κλονισμοί,
π. χ. ὁ θάνατος ἑνὸς δικοῦ τους,
δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὸν ὄργαν-
ισμό τους. Σὲ μερικές ὅμως περι-
πτώσεις, μπορεῖ νὰ συμβῇ πρόωρος
τοκετός. Ἀν τὸ παιδί ἔχει συμ-
πληρώσῃ τότε τοὺς 7½ μῆνες, μπο-
ρεῖ νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωὴ καὶ ν' ἀ-
ναπτυχθῇ κανονικὰ.

Φάρμακα γιὰ τοὺς κατηγορουμένους

Ἡ «σκοπολαμίνη» καὶ τὸ «ἀκτεντρόν»

Ἡ δίκη καὶ ἡ καταδίκη τοῦ καρδινάλιου Μιντζέντυ, τοῦ Πριμάρτου τῆς Οὐγγαρίας, ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῇ τὴν παγκόσμιον κοινὴ γνώμη. Ἐνῶ ὁ τύπος τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἐπιδιοικαίνει ἀπόλυτα τὴν τιμωρία τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ κληρικοῦ, ὁ κόσμος τῆς Δύσεως καὶ τὸ Βατικανὸν ἐπιμένουν ὅτι ἡ δίκη ἦταν μιὰ σκευωρία. Τονίζουν ὅτι φαίνεται ἀνεξήγητο πῶς ὁ καρδινάλιος, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἠρνεῖτο κατηγορηματικὰ τὴν ἐνοχὴ του, ἐπειτα ὡμολόγησε ἀδίστακτα καὶ χωρὶς περιστροφῆς, ὅχι μόνον τίς πράξεις πού τὸν ἐβάρυναν ἀρχικὰ, ἀλλὰ καὶ ἄλλες ἀκόμη! Τὸ ἀποδίδουν δὲ στὴ χρησιμοποίησιν ὠρισμένων φαρμάκων, πού τσάκισαν τὴ θέλησίν του καὶ τὸν κατάντησαν ἀπλὸ ρομπότ, πρόθυμον νὰ παραδεχθῇ τίς κατηγορίες πού τοῦ ἀπέδιδαν.

Εἶνε γεγονός ὅτι τὰ φάρμακα αὐτὰ χρησιμοποίη-
θηκαν ἄλλοτε πολὺ ἀπ' τοὺς Ναζιζδες. Ἀλλῶστε,
εἶνε γνωστὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Ἐπιστήμη.

Τὸ παλαιότερον ἀπ' αὐτὰ, ἡ σκοπολαμίνη, περι-
γράφεται στὰ ἱατρικὰ λεξικά ὡς μιὰ οὐσία πού
ἐπιδρᾷ στὸ ἐγκεφαλικὸ κέντρον τῆς θελήσεως. Ὁ
ἀνθρώπος στὸν ὁποῖο χορηγείται, γίνεται ἀνίκανος
νὰ μεταχειρισθῇ τὴ θέλησίν του, καὶ ἀργότερα δὲν θυ-
μαται πιά τί τοῦ συνέβη.

Ἡ σκοπολαμίνη ἐξάγεται ἀπ' τὰ ξερὰ φύλλα ἑ-
νὸς φυτοῦ τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Αὐστραλίας. Χρη-
σιμοποιεῖται ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ προκαλῇ μιὰν ἐλαφρὴ
νάρκωσι στὶς ἐτοιμώμενες καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς
πόνους τοῦ τοκετοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματά τῆς ἐξαρτῶνται ἀπ' τὴ δόσι
τῆς. Ἀν δηλαδὴ ἡ δόσις αὐτὴ εἶνε μεγάλη, ὁ ἀν-
θρώπος χάνει τελείως τὴν ἀτομικότητά του καὶ κάνει
ἢ λέει ὅ,τι τὸν διατάξουν. Πέφτει σὲ τέτοια κατὰ-
πτωσι, ὥστε ἀδιαφορεῖ πιά γιὰ τὸ κάθε τι.

Τὸ Μάρτιον τοῦ 1947 γινόταν, στὴν Οὐγγαρία καὶ
παλὶ, μιὰ δίκη «συνωμοτῶν». Ἐνῶ ὁ πρόεδρος τοῦ
δικαστηρίου διάβαζε τὸ κατηγορητήριον, ἓνας ἀπ'
τοὺς κατηγορουμένους, κάποιος Μπάλιντ Ἀράν, ση-
κώθηκε ξαφνικὰ, μετὰ μεγάλη προσπάθεια, καὶ διακή-
ρυξε μετρεμολιστὴ φωνὴ ὅτι ἦταν ἀθῶος. Πρέπει
νὰ προσθέσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Ἀράν εἶχε διακριθῇ στὸ
κίνημα Ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ ὅτι τὸν
ἐθαύμαζε ἡ οὐγγρική νεολαία.

Μόλις λοιπὸν ἐμίλησε ὁ Ἀράν, ὁ πρόεδρος διέ-
κοψε τὴ συνεδρίασιν, χωρὶς καμμιὰ ἐξήγησιν. Ἡ δίκη
συνεχίσθηκε ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὁλοκληρὴ βδομάδα. Ὁ
πρόεδρος ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα τοῦ κατηγορη-
τηρίου ἀπ' τὴ λέξι ὅπου εἶχε σταματήσει πρὶν μιὰς
ἐβδομάδος. Τώρα ὁ Ἀράν ἐμεινε ἀκίνητος καὶ ἀμι-
λητος, μετὰ τὸ κεφάλι κειμένον. καὶ παραδέχθηκε
ἀδιαμαρτύρητα τὴν ἐνοχὴ του.

Στὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὐτῇ, ὑποστήριξαν πολλοὶ
ὅτι εἶχε δοθῇ σκοπολαμίνη στὸν Ἀράν.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα τρία φάρμακα, πού μπο-
ρεῖ νὰ χρησιμοποιήθηκαν στὴν περίπτωσιν τοῦ καρδι-
ναλίου: ἡ ἀμφεταμίνη, ἡ βενεδρίνη καὶ τὸ ἀκτεντρόν.
Ὁ καρδινάλιος ἔκανε λόγο γιὰ τὸ τελευταῖον ἀπ' αὐ-
τὰ σὲ μιὰ ἐπιστολῇ πού ἔγραψε ἀμέσως μετὰ τὴ
σύλληψίν του. Τὸ ἀκτεντρόν παράγεται ἀπ' τὰ με-
γάλα χημικὰ ἐργοστάσια Σινουάν τῆς Οὐγγαρίας.

Καθένα ἀπ' τὰ φάρμακα αὐτὰ, σὲ μεγάλη δόσι,
φέρνει στὴν ἀρχὴ μιὰ ἀπέραντη αἰσιοδοξία καὶ ἓνα
συναίσθημα ἀνεξάντλητης φυσικῆς δυνάμεως καὶ αν-
τοχής. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ διαρκεῖ ἐπὶ 24-36 ὥ-
ρες. Φυσικὰ, εἶνε μιὰ περίοδος τελείως ἀκατάλληλη
γιὰ νὰ υποβληθῇ ἓνας κατηγορούμενος σὲ ἀνάκρισιν
καὶ νὰ ἐξαναγκασθῇ σὲ ὁμολογίες.

Κατόπιν ὅμως ἐπακολουθεῖ ἡ ἀντίδρασις: τρομε-
ροὶ πονοκέφαλοι, ἰλιγγοί, κούρασις καὶ κατὰπτωσις.
Τὸ νευρικὸ σύστημα παύει σιγὰ-σιγὰ νὰ λειτουργῇ.
Ἐκεῖ κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς κενοῦ μέσα στὸ μυα-
λό του, τὸ σῶμα του παραλύει. Δὲν μπορεῖ πιά ν'
ἀντιστάσῃ σὲ καμμιὰ διαταγῇ. Λέει, γράφει ἢ κάνει
ὅ,τι τοῦ πούν.

Ἡ σκοπολαμίνη, τὸ ἀκτεντρόν, ἡ ἀμφεταμίνη καὶ ἡ
βενεδρίνη μπορεῖ νὰ χορηγηθῶν κατὰ τρεῖς διαφό-
ρους τρόπους. Ὁ ἀσφαλέστερος εἶνε μετὰ ἐνδοφλέβι-
ἐνεσεις, ἔχει ὅμως τὸ μειονέκτημα πῶς δὲν μπορεῖ νὰ
γίνῃ κρυφά. Ἀντιθέτως, ἂν τὰ φάρμακα αὐτὰ χορη-
γηθῶν σὲ σκόνη, μπορεῖ ν' ἀνακατεῦσθαι μετὰ τὸ φα-
γητό, ἔτσι πού τὰ παίρνει κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ.

Εἰδικὰ ἡ σκοπολαμίνη, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ
ἀπ' τὴν πολὺ πικρὴ τῆς γεύσιν, ἀνακατεῦεται μέσα
σὲ δυνατό καφέ δίχως ζάχαρη.

Ἄρθρον τῆς Ντιάνα Ντάρ- μπιν γιὰ τὸ νέο «ἀστέρα»

Εἶταν, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆ-
νες, μὲ πρότειναν στὰ
στούντιο τῆς Οὐνιέρεσσας νὰ
πρωταγωνιστήσω στὴ μουσικὴ
κωμῳδία «Γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς
Μαίρης» καὶ μοῦ διάβασαν τὰ
νόματα καὶ τῶν ἄλλων ἡθο-
ποιῶν, ἀπὸρρησα ὅταν ἀκούσα
καὶ τὸ ὄνομα Ντὸν Ταίηλορ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; ρώτη-
σα τὸ σκηνοθέτη μου, Ἰρβίγκ
Πίτσελλ. Μήπως εἶνε συγγενὴς
τοῦ Μπόμπ Ταίηλορ;

— Ὁχι, Ντιάνα, μοῦ ἀπάν-
τησε. Ἀπλὴ συνωνυμία. Εἶνε
μάλλον νέος ἡθοποιός, ἀλλὰ
καλός. Ἐπειτα εἶνε ψηλὸς καὶ
γοητευτικός... Αὐτὸ πρὸ πάν-
των μᾶς ἐνδιαφέρει. Μὴ ξε-
χνᾷς ὅτι ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ
παρτεναίρ σου πρέπει νὰ εἶνε
«γῆρας». Εἰδεμὴ δὲν θὰ... τὸν
ἐρωτεύθῃς μετὰ τὴν πρώτη μα-
τιά— στὴν ταινία φυσικὰ...
Σὲ λίγες μέρες θὰ τὸν γνωρίσεις.

Πραγματικὰ, σὲ τρεῖς μέρες, ἔνα
πρῶτ, εἶδα στὸ στούντιο ἓνα ψηλὸ καὶ
συμπαθητικὸ νέο πού κατέβηκε ἀπὸ μιὰ
κούρσα καὶ πλησιάζει γελαστός:

— Ἀλλο, μὲς Ντάρμπιν, μοῦ εἶπε ἐγ-
κάρδια. Εἶμαι ὁ Ντὸν Ταίηλορ, ὁ μέλλων παρτεναίρ σας.
Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ μένα νὰ παίξω στὸ πλευρὸ μιὰς διάσημης
στάρ, ὅπως σεῖς, καί...
— Σταματήστε, κύριε Ταίηλορ, τὸν διέκοψα, γιὰτὶ δὲ μοῦ
ἀρέσουν καθόλου τὰ κομπλιμέντα. Σὰς ξέρω πολὺ καλά (ἐδῶ
πού τὰ λέμε δὲν τὸν ἤξερα καθόλου). Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού
θὰ συνεργασθῶ μετὰ. Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως τώρα, γιὰτὶ ἔχω δου-
λειά. Αὐριο θὰ τὰ πούμε καλύτερα.

Τὴν ἴδια μέρα, ἀνοίξα κρυφὰ τὸ βιβλίον τῶν βιογραφιῶν

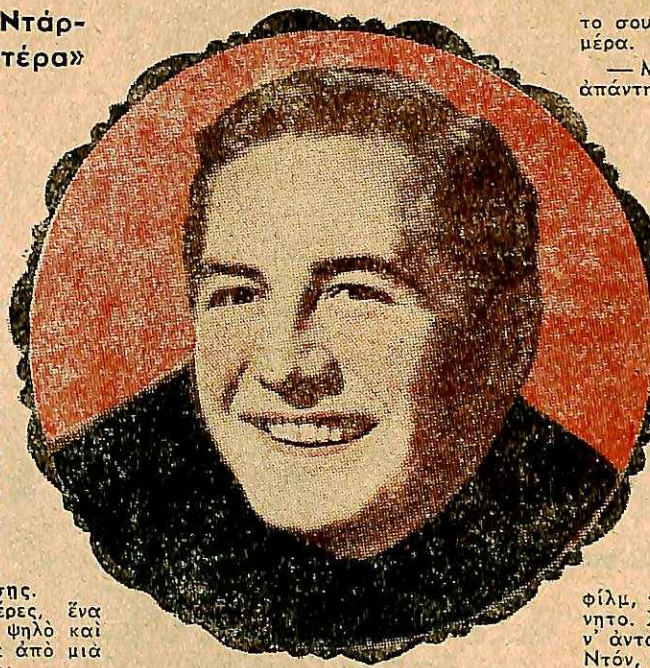

τοῦ στούντιο, ἤρῃκα τὸ
ὄνομα «Ντὸν Ταίηλορ»
καὶ διάβασα:

«Ντὸν Ταίηλορ, γυιὸς
τοῦ Ντόναλντ Ταίηλορ,
πολιτικοῦ μηχανικοῦ, καὶ
τῆς Ντόροθυ Εἰρς. Γεν-
νήθηκε στὸ Φρήφορντ τῆς
Πασσατένας τῆς Ἀμερι-
κῆς, στὶς 13 Δεκεμβρίου
τοῦ 1918. Ἐκανε τὴν
ἐμφάνισίν του στὸν κινη-
ματογράφο τὸ 1941, καὶ
ὡς τὸ 1944, πού πήγε
στρατιωτῆς, ἔλαβε μέρος
σὲ πέντε ταινίες, ὅπου
ἐπαίξε μαζί με τὴν
Τζούν Ἀλλυσον, τὸν
Ουίλλιαμ Πάουελ, τὴν
Μόρνα Λού καὶ ἄλλους.
Ἡ τελευταία του ταινία
εἶνε ἡ «Γυμνὴ πόλις», μετὰ
τὸ Μπάρρυ Φίτζερλαντ,
τὸν Χόρσμαν Ντῶφ καὶ
τὴ Ντόροθυ Χάρτ. Τὸν
Σεπτέμβριον τοῦ 1944
παρτερεύθηκε τὴ φύλλιν
«Εἰδερν», ἡθοποιὸ τοῦ
Μπροντγουάιν...».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα
γίναμε μετὰ τὸν Ντὸν
πράγματι πολὺ καλοὶ
φίλοι καὶ συνάδελφοι.

— Λοιπὸν, Ντὸν, δὲ
θὰ μοῦ πῆς, γιὰτὶ δὲν
σὲ πρόσεξα ἀπ' τὸ πρῶ-

Ὁ γοητευτικὸς Ντὸν

το σου φίλμ; τὸν ρώτησα περίεργη μιὰ
μέρα.

— Μά, ὑποθέτω, γιὰτὶ δὲν ἔτυχε, μοῦ
ἀπάντησε αὐτός. Τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα
διαφέρει ἀπὸ θὰ παίξουμε
στὴν ἴδια ταινία, θὰ ἐρωτευ-
θοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ θὰ
παρτερευθοῦμε — στὴν ταινία
φυσικὰ. Πῶς με βρίσκεις, λοι-
πὸν, Ντιάνα, κάνω γιὰ μέλλον
σύζυγος;

Μερικὲς ἐκδρομὲς με αὐτο-
κίνητο, μερικοὶ περιπάτοι με
ἀλόγα, λίγες «παρτίδες» τέν-
νις με τὸ Ντὸν καὶ ἓνα νοῦμερο
ἵπποδρομίου σὲ μιὰ φιλικὴ ἀνθρω-
πικὴ γιορτὴ ἐπεσφράγισαν τὴ
φιλία μας. Πολὺ περισσότερο
τώρα, πού κατάλαβα πῶς εἶνε
πρώτης τάξεως καλλιτέχνης,
με πολλὴ ζωὴ στὸ παίξιμό του.
Ἐξέσασα ὅμως νὰ πῶ πόσο
τοῦ ἀρέσει νὰ σκαρώνει ἀθῶες
φάρσες στοὺς ἄλλους. Ἀκούστε
μιὰ πού μοῦ σκάρωσε, ἐνῶ γυ-
ρίζαμε σκηνὲς ἀπ' τὸ «Γιὰ τὴν
ἀγάπην τῆς Μαίρης»:

Σὲ μιὰ σκηνὴ αὐτοῦ τοῦ
φίλμ, πηγαίνουμε στὴν ἐξοχὴ με αὐτοκί-
νητο. Συμφωνοῦ μετὰ τὸ σεναριο, θὰ ἔπρεπε
ν' ἀνταποκριθῶ στὸ διακριτικὸ φλέρντ τοῦ
Ντὸν, τραγουδώντας ἓνα ἐρωτικὸ τραγού-
δι. Ἀρχίσαιμε νὰ γυρίζουμε τὴ σκηνή.

Πρὶν ὅμως προφτάσω ν' ἀνοίξω τὸ στόμα
μου, ἀκούσα ἐκπληκτὴ τὴν ἴδια τὴ φωνὴν
πού καὶ τὸ ἴδιο τραγούδι νὰ ἐρχεται... ἀπὸ
δίπλα μου. Τὶ εἶχε συμβῇ; Κύτταξα
παντοῦ καὶ τέλος, κάτω ἀπὸ τὸ «κατῶ»
τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου, ἀνεκάλυψα ἓνα μικρὸ
γραμμόφωνο.

— Ἀφοῦ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, γιὰτὶ πῆρες καὶ
τὸν ρωτῶσα δυσχερῆς.

— Μὰ εἶνε πολὺ ἀπλό, μοῦ ἀπάντησε
γελῶντας. Φοβήθηκα ὅτι
μπορούσε νὰ μὴν εἶσαι σήμερα
σὲ φόρμα καὶ δὲν θὰ ἤθελα
νὰ μὴν ἀκούσω τὴ φωνὴν σου...

— Ἀφοῦ εἶδες ὅτι θὰ τραγουδοῦσα,
γιὰτὶ ἔβαλες τὸ γραμμό-
φωνο;

— Δὲν τὸ ἐβαλὰ ἐγὼ, μόνον
τὸν ἄρχισε... Ἐκανα λάθος
στὸ μοχλὸ...

Τὰ γέλια πού ἀκολούθησαν
ἀμέσως ἀπ' ὅλο τὸ προσω-
πικὸ τοῦ συνεργείου ἦταν
ἀπερίγραπτα. Ἦταν φανερό
πῶς σκόπευε νὰ μοῦ παίξῃ
μιὰ καλὴ φάρσα, ἀλλὰ
ἀπέτυχε τὴν τελευταία
στιγμὴ, γιὰτὶ βιάστηκε...

ΝΤ. ΝΤΑΡΜΠΙΝ

©©

Κινηματογραφικὲς πεννιές

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ γιόρτασε
τὰ 43 χρόνια τῆς. Στὸν
κινηματογράφο ἐμφάνι-
σθηκε πρὶν ἀπὸ 20 χρό-
νια. Καὶ στὸ διάστημα
αὐτό, ἔχει γυρίσει 50
φίλμ. Παντρεύθηκε πρὶν
ἀπὸ 13 χρόνια ἓνα γνω-
στὸ λαρυγγολόγο τοῦ
Χόλλυγουντ, τὸν Τζόελ
Πρέσμαν. Τὸ οἰκογενεια-
κὸ της ὄνομα εἶνε Σω-
σαν. Εἶναι Γαλλίς
τὴν καταγωγὴν, μὰ σχε-
δὸν θεωρεῖται Ἀμερικανί-
δα.

— Ὁ Κλάρκ Γκάι-
νιπλ πούλησε ἓνα παρα-
θαλάσσιον κτήμα του
στὸ ὁποῖο εἶχε ζήσει δέκα
συνεχῇ χρόνια, προκει-
μένου νὰ ἐγκατασταθῇ
σὲ μιὰ ἐπαυλὶ πού βρί-
σκεται στὴν κορυφὴ τοῦ
Βουνοῦ πού δεσπόζει
τοῦ Χόλλυγουντ.

— Ἡ Βερόνικα Λαίηκ
εἶνε ἑνθερμὴ θιασώτις
τοῦ λουτροῦ «γιογιό».
«Τὸ λουτρό «γιογιό»,
ἐτόνισε σὲ μιὰ συνέντευ-
ξιν πού ἔδωκε τελευταία,
εἶνε ἐξαιρετὸ γιὰ τὰ νεύ-
ρα. Μπορεῖτε νὰ τὸ κά-
μετε μετὰ μιὰ ἀπλὴ πε-
σέτα πού, ἀφοῦ τὴν
δρέξετε στὸ νερό καὶ τὴ
στύψετε καλὰ, τὴν πε-
ρᾶτε κατὰ τὸν ὅσον τῆς
σπύνης καὶ τῆς περᾶ-
στε κατὰ τὸν ὅσον τῆς
σπύνης καὶ τῆς περᾶ-
στε κατὰ τὸν ὅσον τῆς
σπύνης καὶ τῆς περᾶ-<

Αυτό το μεγάλο μισοερεπτόμένο σπί-
τι μέσα στην καρδιά του Σικάγου
ήταν το ραντεβού των ναυαγίων της
ζωής. Θάμπρεπε, βέβαια, να είχε κατε-
δαφισθή από χρόνια, για ν' άνεγερθή
στη θέσι του κάποια μοντέρνα πολυκα-
τοικία, με πολλά πατώματα, όπως όλες
εκείνες που ύψωνονταν ολόγυρα. Αλλά
χρωστούσε την επιβίωσή του στο ότι α-

τούσε. Φαινόταν πάντα απορροφημένος
από τις σκέψεις του.
Εκείνο το πρωί, ωστόσο, ο Τόντ δεν
κατέβηκε από το δωμάτιό του. Και πέ-
ρασε το μεσημέρι χωρίς να φανή. Σ'
οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, ο θυρω-
ρός θ' ανέβαινε για να πη στον πελάτη
πώς έπρεπε ή να πληρώσει και την επό-
μενη ημέρα — ή ημέρα άρχιζε από τις
δυο το απόγευμα — ή να του αδειάσει τη
γωνιά. Στον Τόντ, όμως, δεν θά φαινό-
ταν ποτέ τόσο σκληρός. Και, στην ανάγκη,
θά του έκανε και μία μικρή πίστωση.
Μ' αυτά τα συναισθήματα ο θυρωρός

ριών του και πάνω στον καναπέ υπήρ-
χαν μεγάλες μαυριδερές κηλίδες πηγ-
μένου αίματος. Ο θυρωρός κατάλαβε.
Ο Τόντ είχε αυτοκτονήσει, ανοίγοντας
τις φλέβες των χειρών του.
Αυτό το πράγμα δεν γινόταν για πρώ-
τη φορά στο σπίτι των ναυαγίων. Ο θυ-
ρωρός έκαμε τη σκέψη, ωστόσο, πως ο
Τόντ θα μπορούσε να πάη ν' αυτοκτονή-
σει κάπου αλλού. Δεν του άρεσαν οι φα-
σαρίες με την αστυνομία.
Ξανάκλεισε, λοιπόν, την
πόρτα και κατέβηκε τις
σκάλες. Έπειτα φόρεσε το

Μια Αυτοκτονία...

Δραματικό διήγημα

ποτελούσε εκείνο που οι νομικοί απο-
καλούν διαφιλονεικουμένη κληρονομία.
Μία υπερδεμένη υπόθεση, στ' αλήθεια.
Οι δικηγόροι των ενδιαφερομένων αγω-
νίζονταν από χρόνια για να επιτύχουν
τον τερματισμό αυτής της έκκρεμότη-
τος. Χωρίς αποτέλεσμα, όμως. Τα δικα-
στήρια δίσταζαν να εκδώσουν μία ορι-
στική απόφαση. Και, ο θυρωρός, που δεν
ήξερε ποιόν είχε αφεντικό, αποφά-
σισε να το εκμεταλλευθί για δικό του
λογαριασμό, ως που να δοθεί κάποια λύ-
σις σ' αυτή την υπόθεση.

Το να το εκμεταλλευθί ήταν μία λέξις.
Πώς μπορούσε να εκμεταλλευθί ένα έ-
ρεϊπι; Ποιός θ' αποφάσιζε να μείνι μέ-
σα σ' αυτό; Υπήρχαν, όμως, τα ναυά-
για της ζωής, οι άνθρωποι που τα έχουν
χάσει όλα και την έλπιδα μαζί. Τα πε-
ρισσότερα δωμάτια ήταν χωρίς έπιπλα,
κι' εκείνα που είχαν έπιπλα ήταν άθλια.
Αλλά ο εύρισκός ένα σαραβαλιασμένο
κρεβάτι χωρίς στρώματα και σκεπά-
σματα, άλλο μερικές σπασμένες καρέ-
κλες, άλλο πάλι ένα τραπέζι, με τρία
πόδια ή έναν καναπέ γεμάτον από παν-
τός είδους ζωύφια, αλλά ποτέ όλα αυτά
μαζί. Ωστόσο, γι' αυτούς τους ανθρώ-
πους ένα ταβάνι και τέσσερις τοίχοι
ήταν πολυτιμο καταφύγιο για να πε-
ράσουν μία νύχτα ή μερικές μέρες, ως
που να μεταφέρουν κάπου άλλο τη
φτώχεια και τη δυστυχία τους.

Ο θυρωρός, που ήξερε με ποιους είχε
να κάμη, εισέπραττε το ενοίκιο με την
ημέρα. Και δεν άφηνε κανένα να περά-
ση επάνω αν δεν του πλήρωνε προκατα-
βολικά τα ώριμα σέντς.

Ο Ρόμπιν Τόντ ήταν κι' αυτός ένοι-
κος του σπιτιού των ναυαγίων εδώ και
δέκα μέρες. Και πλήρωνε πάντα τα-
χτικά.

Περίεργος τύπος, στ' αλήθεια, αυτός
ο Τόντ. Ήταν δεν ήταν τριάντα χρόνων.
Αλλά τα θαυουλαμένα μάγουλά του, ή
μακρύα γενειάδα που είχε αφήσει γύρω
στο πρόσωπό του και οι καμπουριασμέ-
νοι ώμοι του τον έκαναν να φαίνεται
πάνω από πενήντα.

Ο θυρωρός, μ' όλα που η δουλειά εί-
χε σκληρύνει την ψυχή του, τον είχε συμ-
παθήσει και, κάθε πρωί, όταν ο Τόντ
κατέβαινε για να φύγη, του έλεγε με-
ρικές κουβέντες. Αλλά, ο παράξενος αυ-
τός πελάτης του πολύ σπάνια του απαν-

ανέθηκε λίγη
ώρα πριν από
το σούρουπο
στο δωμάτιο του Τόντ.
Αλλά, μόλις άνοιξε την
πόρτα, άφησε μία φωνή
φρίκης. Ο νέος με τη γε-
νειάδα ήταν ξαπλωμένος
πάνω στον καναπέ, που
του χρησίμευε για κρεβ-
βάτι, με το πρόσωπο κα-
τακίτρινο, το βλέμμα ά-
κίνητο και θολό και το
στόμα μισάνοιχτο. Γύρω
στους καρπούς των χε-

νιαστικά μου. Η αλήθειά είναι
πως δεν είχαμε αρραβωνιαστή έ-
πισημα, αλλά το πράγμα δεν είχε
σημασία.

» Την ελάτρενα. Κι' αυτή μου ανταπέ-
διδε με την ίδια θερμότητα την αγάπη μου.
Δεν θάμπρεπε, λοιπόν, ν' ανησυχώ για
το αίσθημα του Φρέντ. Αλλά η επιμονή
αυτού του ανθρώπου με εξενεύριζε.

» Είχα καταλάβει, άλλωστε, πως ο
Φρέντ στενοχωρούσε τη Φλώρενς. Γιατί
παρέλειπα να σάς πω ότι εργαζόνταν
στην ίδια τράπεζα. Η Φλώρενς δεν μου
έλεγε τίποτε. Αλλά ήταν ολοφάνερο πως
υπέφερε.

» Κι' έπειτα, γιατί να το κρύψω; Αυ-
τός ο ανταγωνισμός δεν μου άρεσε. Φο-
βόμουν. Για τη στιγμή δεν είχα κανένα
λόγο ν' αμφοβάω για την αγάπη της
Φλώρενς. Αλλά αργότερα... Ο Φρέντ
ήταν ένας πολύ όμορφος νέος, με καλή
καρδιά κι' ευγενικά αισθήματα...

» Εκείνο το απόγευμα, πηγαίνοντας
στο σπίτι της Φλώρενς, την βρήκα πολύ
στενοχωρημένη. Έμαθα σε λίγο την α-
λήθεια.

» Ρόμπιν, με παρακάλεσε σε μία
στιγμή, μου επιτρέπεις να ιδω απόψε τον
Φρέντ για λίγα λεπτά;

» Ποτέ! Απάντησα.

» Αλλά, είναι ανάγκη, ξανάπε η Φλώ-
ρενς. Σκέψου ότι κινδυνεύει εξ αιτίας
μου...

» Εξ αιτίας σου;

» Η Φλώρενς έβγαλε ένα γράμμα και
μου το δείξε. Τότε διάβασα:

«Θα σε περιμένα απόψε στις έφτά στη
μικρή γέφυρα του Γκέρασι. Είλε ανάγκη
να έρθης. Διαφορετικά, δεν ξέρω τί μπο-
ρεί να κάω... Όχι, Φλώρενς, δεν λέω
ψέματα. Θα πέσω μέσα στο νερό και θά
πνιγώ. Θα καταλάβης τότε τουλάχιστον
πόσο μεγάλη ήε η αγάπη μου για
σενα;...»

» Γέλασα.

» Λοπόν, ρώτησα, θέλεις να πς για
να εμποδίσης το Φρέντ να πέση στο πο-
τάμι;

» Ναι, Ρόμπιν.

» — Τόν αγαπάς;
» — Είλε περιττό να με ρωτάς, Ρόμπιν.
» — Δεν πρέπει ν' ανησυχής τότε. Σε
βεβαιώ, άλλωστε, πως ο Φρέντ δεν πρό-
κειται ν' αυτοκτονήσει.
» — Πως το ξέρεις, Ρόμπιν;
» — Το πράγμα είναι απλούστατο. Αν
ήχε αυτή την απόφαση δεν θά το έγραφε.
» — Κι' αν τ' άμνη, Ρόμπιν;
» — Δεν είναι δουλειά δική σου να τον
εμποδίσης, Φλώρενς.

» Έφυγα έπειτα από κάμποση ώρα, ά-
φοι πήρα την υπόσχεση της Φλώρενς ότι
δεν θά πήγαινε στο ραντεβού του Φρέντ.
» Φοβόμουν, ωστόσο, μήπως δεν την
τηρήση, και, κατά τις έφτά τα βήματά
μου μ' έφεραν μηχανικά προς το μέρος
της γέφυρας του Γκέρασι.

» Ο Φρέντ βρισκόταν εκεί. Όσο για τη
Φλώρενς, είχε τηρήσει την υπόσχεσή της.
Παραμόνευε τον Φρέντ, κρυμμένος πίσω
από ένα δένδρο στην άρχη της γέφυρας.
Περίμενε με αξιοθαύμαστη υπομονή ως
τις οχτώ, κάνοντας μικρές βόλτες στο
μέσον περίπου της γεφύρας, που ήταν έ-
κείνη την ώρα ολόελα έρημο.

» Στο τέλος, τον είδα ν' απομακρύνε-
ται άργα προς το αντίθετο μέρος.

» Μία ξαφνική όρμη με κυρίευσε τότε.
Και άμέσως η «κακή σκέψις» πέρασε ά-
πό το μυαλό μου. Είλε στιγμές που από
το μυαλό του ανθρώπου περνάει πολύ
κακές σκέψεις. Αν δεν τις εκτελή, είναι
γιατί δεν μπορεί να τ' άμνη την ίδια
στιγμή. Έπειτα μετανοώνει ή απασχο-
λείται με άλλα πράγματα. Σε μένα, ό-
μως, ή «κακή σκέψις» είχε έλθει σε μία
στιγμή που μπορούσα να την εκτελέσω.
Έτσι, θά γλύτωνα μία για πάντα από
τον Φρέντ. Κι' αυτός πάλι θά εξεπλήρωνε
την άειλη που υπήρχε μέσα στο γράμ-
μα του προς την Φλώρενς και που από
δειλία δεν είχε πραγματοποιήσει με δι-
κή του πρωτοβουλία.

» Έτρεξα, λοιπόν και τον έφθασα σε
λίγο. Σήκωσα τότε το χέρι μου και του
έδωκα μία γερή γροθιά στην κορυφή
του κρανίου, για να τον ζαλίσω. Αμέ-
σως έπειτα, τον έπιασα από τη μέση
και, χωρίς μεγάλη δυσκολία, τον πέ-
ταξα μέσα στο ποτάμι. Όλα αυτά έγιν-
ναν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

» Την άλλη μέρα, έβγαλαν το πτώμα
του Φρέντ Ουάρρεν από το νερό. Κανείς
δεν άμφέβαλλε ότι είχε αυτοκτονήσει.

» Οι δυο πρώτες μέρες πέρασαν με
σχετική ήρεμία. Το πρωί της τρίτης ή-
μέρας έγινε ή κηδεία του Φρέντ. Δεν
ήθελα να πάω, αλλά, αναγκάσθηκα να
το κάω για να μην αφήσω μόνη της
τη Φλώρενς. Ήταν συνάδελφός της κι
έπρεπε, βέβαια, να τον συνοδεύση στην
τελευταία του κατοικία.

» Τη στιγμή, λοιπόν, που κατέβαζαν
τον Φρέντ στον τάφο, ή Φλώρενς έβγαλε
μία άγρια κραυγή κι' άρχισε να ξεροβι-
ζώνει τούφρες-τούφρες τα μαλλιά της.

» — Έγώ τον σκότωσα! φώναξε. Έ-
γώ!... Να το γράμμα του... Αυτό τ' ά-
λέει όλα... Γιατί δεν με πιάνουν; Σας
λέω πως έγώ τον σκότωσα!

» Αλλοίμονο! Η δυστυχισμένη Φλώ-
ρενς είχε χάσει το λογικό της και δεν
τό ξαναβρήκε ποτέ πιά από τότε.

» Στην άρχη, νόμισα πως θά μπορού-
σα να κρατήσω το βάρος των δυο ανα-
τριχιαστικών έγκλημάτων μου και να
ξαναφτιάξω μία καινούργια ζωή... Αλλά
κατάλαβα πολύ γρήγορα πως αυτό
ήταν άδύνατο... Οι τύψεις έχουν δη-
λητηριάσει το αίμα μου... Θέλω ν' άπαλ-
λαγώ άπ' αυτό... Σε λίγο, δεν θά ύ-
πάκοχη μέσα μου ούτε σταγόνα από το
βρώμικο και δηλητηριώμένο αίμα, που
κυκλοφορεί μ' τα σίς φλέβες μου...»

ΧΕΙΡΥ ΓΚΛ. ΝΤΟΥΕΑ

Του έδωκα μία γροθιά
και τον ζαλίσα. Έπειτα
τον άρπαξα και τον πέτα-
ξα στο ποτάμι.

κασκέτο του κι' έτρεξε να ειδοποιήση τον
πόλισημαν που φρουρούσε στη γωνία.

Οι άστυνομικοί, μπαίνοντας σε λίγο
στο δωμάτιο του Τόντ, βρήκαν πάνω σε
μία σπασμένη καρέκλα μία έπιστολή.
Αυτή έξηγούσε τα πάντα. Νά τί έγραφε:

«Αυτοκτονώ για να τερματίσω μία
ζωή, που είναι για μένα γεμάτη από τύ-
ψεις. Αλλά, προτού πεθάνω, θέλω να
έξιλειωθώ για τα έγκλημά μου. Αυτός
ο λόγος με κάνει να τ' άφανερώνω, μ'
όλο που κανείς και τίποτε δεν με αναγ-
κάζει σ' αυτό.

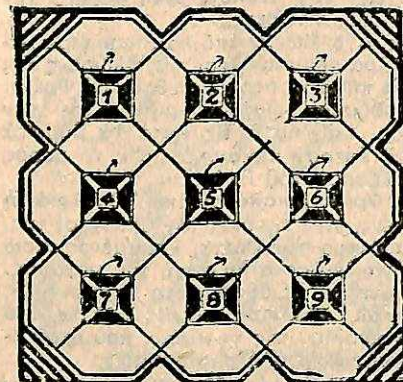
» Η δυστυχία της ζωής μου ήταν αυ-
τό το νοσηρό πάθος που ο Φρέντ Ουάρ-
ρεν εισθάνθηκε για τη Φλώρενς Ντόρφ.

» Η Φλώρενς Ντόρφ ήταν ή άρραβω-

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβοσταυρόλεξο

Γύρω απ' τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο μία ολόκληρη συλλαβή. Την πρώτη συλλαβή θα την βάσετε μέσα στο ρόμβο με το τέλος και θ' ακο-

λουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Λέγεται και ντουέτο.
- 2) Άλλαξη τη μορφή ενός πράγματος.
- 3) 'Αποκρηάτικη μεταμφίεσις (ίταλ.).
- 4) Κοινολογία.
- 5) Το αντίθετο της μονοτονίας.
- 6) Μπαίνει στο τραπέζι για ν' άνοιξη την όρεξη.
- 7) Δίδυμοι γιοι του Διός και της Λήδας.
- 8) Ρωμαίος αυτοκράτωρ που παντρεύτηκε την αδελφή του Μεγάλου Κωνσταντίνου.
- 9) Πολεμικός λιμήν της 'Ιαπωνίας που γνώρισε τις φρικτές συνέπειες της ατομικής βόμβας.

Δ.

Τα μαργαριτάρια

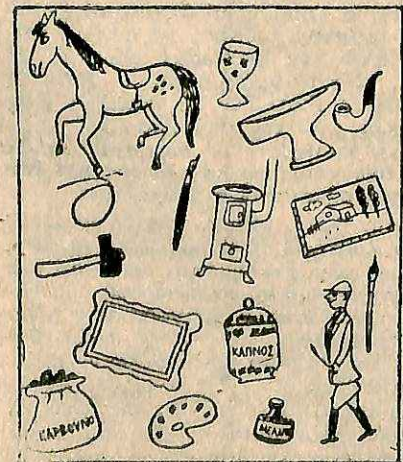
"Ένας κοσμηματοπώλης ήξερε ότι, ανάμεσα σε 9 μαργαριτάρια, υπήρχε ένα με μικρότερο βάρος. Θέλοντας λοιπόν να το χωρίσει απ' τ' άλλα, το ανέκαλυψε μόνο με δυο άπλες ζυγισίες. Πώς το κατώρθωσε;

Οι δυο μπάλες

Από ένα πύργο, ύψους 80 μέτρων, πετούμε μία μπάλλα οριζόντια, ενώ συγχρόνως αφήνουμε άλλη μία να πέσει ελεύθερα προς τα κάτω. Ποιά απ' τις δυο μπάλες θα φτάσει γρηγορότερα στη γη;

Ζευγαρώμα παιχνιδιών

Τα 16 πρόσωπα, ζώα και πράγματα της εικόνας μας μπορούν όλα να ζευγαρωθούν κατά τρόπον λογικών. Ποιά είναι τα όκτω ζευγάρια που πρέπει να σχηματίσετε;

Τα κομμένα χαρτιά

Κόβουμε ένα χαρτί σε δυο κομμάτια, αυτά πάλι σε δυο το καθένα (δηλαδή σε τέσσερα το όλον), αυτά σε όκτω, κι' επαναλαμβάνουμε το ίδιο πράγμα 52 φορές. 'Αν τώρα δώσουμε όλα τα κομμάτια του χαρτιού, τότε πάνω στ' άλλο, ποιά ύψος θαχ ή στήλη που θα σχηματισθ, δεδομένου ότι το πάχος του χαρτιού είναι 1/18 του χιλιοστομέτρου;

Τα αεροπλάνα

Δυο αεροπλάνα τελείως όμοια στο μέγεθος και στο σχήμα πετούν πάνω από ένα χωράφι, μία ηλιόλουστη μέρα. Το πρώτο αεροπλάνο βρίσκεται σε ύψος 200 μέτρων και τ' άλλο σε 20 μόνον. Οι σκιές του ενός και του άλλου, που σχηματίζονται στο χωράφι, έχουν μεγάλη διαφορά μεταξύ τους στο μέγεθος;

Στο δικαστήριο

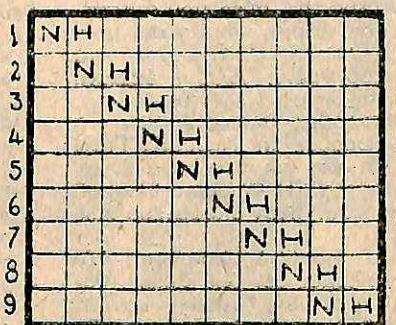
Τρεις άνθρωποι παρουσιάστηκαν σ' ένα δικαστή και του ζήτησαν να τους λύση μία διαφορά τους: "Ο πετεινός του πρώτου απ' αυτούς είχε γεννηθεί ένα αυγό μέσα στο αυτοκίνητο του δεύτερου, ενώ στάθηκε στο κτήμα του τρίτου. Ο πρώτος λοιπόν απαιτούσε να πάρει τ' αυγό, αφού το πουλί ήταν δικό του. Το ίδιο κι' ο δεύτερος, γιατί γεννήθηκε μέσα σ' αυτοκίνητό του, καθώς κι' ο τρίτος, γιατί γεννήθηκε στο κτήμα του.

—Με κοροϊδεύετε! φώναξε με θυμό ο δικαστής.

Και τους διαδοστέιλε και τους τρεις. Γιατί θυμωσε ο δικαστής;

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώνια κατά τρόπον ώστε να σχημα-

τισθούν ο ριζοντίως εννέα λέξεις των δέκα γραμμάτων με τις παρακάτω σημασίες. Η συλλαβή «NH» θα μετατεθ ή κλιμακωτά όπως δείχνει το σχέδιο μας.

1) 'Υπηρετεί σε παιδαγωγικό ίδρυμα για μικρά παιδιά.

2) Κάτι το απαραίτητο σε μία έφημερίδα.

3) Λαμβάνω μέρος σε έορτα σμό.

4) "Έχει την ιδιότητα να έλκη το σίδηρο.

5) 'Επαναφορά στη μνήμη περασμένων γεγονότων (πληθ.).

6) 'Αποτελούσε άλλοτε συμπλήρωμα της στρατιωτικής στολής.

7) 'Αποφεύγουν τις συναναστροφές (ουδ.).

8) Μπορεί να σημαίνει και καταπληκτικός.

9) Δίδεται στους φτωχούς.

Συλλαβόγριφος

Τρία γράμματα προφέρω κι' επιστήμη τώρ' άκούς, που την έρεεις και την ξέρω για γνωστή στους Φυσικούς.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Θείοι...στην 'Αμερική

Κληρονομίες έκτομμυρίων δολλαρίων

Οι θείοι στην 'Αμερική δεν άνήκουν μόνο στη σφαίρα των εύσεδων, πόσων πολλών ανθρώπων. 'Υπάρχουν και στην πραγματικότητα. Με μόνη τη διαφορά ότι είναι συνήθως αρκετά εκκεντρικοί ή ενδιαφέρονται τόσο λίγο για τους κληρονόμους των ώστε δεν παίρνουν τον κόπο να τους ονομάσουν στη διαθήκη τους.

Αυτή π. χ. ήταν η περίπτωση ενός 'Εντουαρντ, που πέθανε πριν από έναν αιώνα σ' ένα ξενοδοχείο του Πέναρθ, αφήνοντας μία περιουσία πέντε περ. που εκατομμυρίων δολλαρίων. (Ο 'Εντουαρντ ήταν ιδιοκτήτης απέραντων εκτάσεων στη Νέα 'Υόρκη). Στη διαθήκη του περιορίσθηκε να σημειώσει τα εξής:

«'Αφήνω την περιουσία μου σ' όσους θα μπορέσουν ν' αποδείξουν τη συγγενεία τους μαζί μου.»

Από την εποχή του θανάτου του 'Εντουαρντ, τρεις μεγάλες οικογένειες στην 'Αγγλία, οι Τόμας, οι Ντίντς και οι 'Εθους άγωνίζονται για ν' αποδείξουν τη συγγενεία τους μαζί του, χωρίς όμως να το κατορθώσουν ως σήμερα.

Πριν από λίγο καιρό, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που ανέρχονται σε 250 — ο μεγαλύτερος είναι 83 και ο μικρότερος 3 χρόνων — συγκεντρώθηκαν σ' ένα θέατρο του Πέναρθ και κατήρτισαν επιτροπές και υποεπιτροπές για να επιδιώξουν από κοινού την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους. Μερικοί απ' αυτούς, μεταξύ πολλών άλλων στοιχείων, έφεραν μαζί τους και φωτογραφίες των οικογενειακών τάφων με τις σχετικές επιγραφές των, για ν' αποδείξουν τη συγγενεία των με τον 'Εντουαρντ.

Η δική γι' αυτή την υπόθεση όρισθηκε από τον αρμόδιο δικαστή για το Μάρτιο και άναμένεται με μεγάλο ενδιαφέρον.

Μία άλλη δική που τερματίσθηκε πριν από λίγο καιρό στη Νέα 'Υόρκη ήταν των διεκδικητών της κληρονομίας του Μικαέλ 'Ο Ντ ή (Ιρλανδικής καταγωγής), που πέθανε το 1938, σε ηλικία 90 χρόνων, αφήνοντας μία περιουσία 25.000 δολλαρίων.

Το ποσόν δεν ήταν βέβαια, σημαντικό. Και όμως εκείνοι που παρουσιάστηκαν ως κληρονόμοι του Ντ ή υπερέβαιναν τους 1000. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και η κυρία Λούσυ Μπάρερ, που ισχυριζόταν πως ήταν κόρη του Ντ ή από το γάμο του με μίαν άκροβατίδα.

Το δικαστήριο αναγνώρισε, στο τέλος, ως κληρονόμους του Ντ ή 42 πρώτους εξάδελφους του, που έμεναν στην 'Ιρλανδία. 'Αλλ' όταν ήρθε η στιγμή για να γίνει η οριστική έκκαθάρισις της κληρονομίας, οι άνθρωποι αυτοί είδαν... πως έπρεπε να πληρώσουν και από την τσέπη τους. Γιατί οι φόροι και τα έξοδα της δικής υπερέβαιναν το ποσόν της κληρονομίας.

Άξιολημμένητη είναι, έξ' άλλων, η περίπτωση του 'Αγγλου Σάιφερ, που άφησε την εργασία του και πούλησε ένα μικρό σπίτι που είχε για να πάει στη Νέα 'Υόρκη να διεκδικήση μία περιουσία 450.000 δολλαρίων, που, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, είχε άφησει η έγγυνή του αδελφού του πατρός του.

'Αλλ' όταν παρουσιάσθηκε στο αρμόδιο γραφείο, έμαθε πως ήταν ο 2071ος που διεκδικούσε την ίδια κληρονομία. 'Επειτα από λίγη ώρα, ο άτυχος Σάιφερ τίνανε τα μυαλά του στον άέρα. Και το ίδιο έκαμε σε κάποια παρομοία περίπτωση ένας άλλος 'Αγγλος, όνόματι Ρότζερς, που είχε άφιερώσει είκοσι χρόνια της ζωής του και είχε σπαταλήσει όλη την περιουσία του, για να πληροφορηθ ή, στο τέλος, ότι ο άνθρωπος του οποίου διεκδικούσε την κληρονομία ήταν 'Ολλανδός και ότι έκτος από τη συνωνυμία δεν είχε καμμία άλλη σχέση μαζί του.

'Υπάρχουν και άνθρωποι, όμως, που δεν φαίνονται ν' αποδίδουν την παραμικρή σημασία στο γεγονός ότι κληρονόμησαν μία σημαντική περιουσία. Τέτοια ήταν η περίπτωση ενός 'Αγγλου εργάτου, όνόματι Ντόρ Νόμπελ, που κληρονόμησε από τον άδελφό του μία περιουσία τριών περίπου εκατομμυρίων δολλαρίων. Αυτό δεν τον έμπόδισε να εξακολουθήσει να εργάζεται όπως και πρώτα. Όσο για την περιουσία που κληρονόμησε, κοιμάται στο χρηματοκιβώτιο κάποιας Τραπεζής.

Παρομοία ήταν η περίπτωση ενός εργάτου από την Μπουζονβίλ, κοντά στο Μέτς, του 'Αντουάν Λιμπέρ. Κι' αυτός κληρονόμησε μία περιουσία πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων. 'Αλλά το μόνο που έκαμε είναι ότι έφτιαξε ένα ξύλινο σπιτάκι για τα γηραιά του. 'Επέρασε όλη τη ζωή του δουλεύοντας, έπε στους δημοσιογράφους που τον έπισκεφθηκαν. Αυτά τα εκατομμύρια με χαλζιζω. Προτιμώ, λοιπόν, να τα αφήσω εκεί που είναι και να συνεχίσω τη δουλειά μου.

Παλιάτσος και πιερότος

Το παρμυδάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσαν μέσα σε μία βιτρίνα, ένας Παλιάτσος μαζί μ' έναν Πιερότο. Ο Παλιάτσος ήταν μεγάλος και κακός. 'Ενώ ο Πιερότος ήταν μικρούλης και σκανδαλάρης. 'Ετσι δεν τα περνούσαν καθόλου καλά. Μάλλαναν κάθε μέρα για το τίποτα κι' ο Παλιάτσος εύρισκε άφορμή να τις βρέχη συχνά του φτωχού Πιερότου.

'Ετσι και κείνο το βράδυ της 'Αποκρηάς, ή μάχη άρχισε από νωρίς-νωρίς. Εύτυχώς το μεγάλο άνάστημα και τα πελώρια δράσκελα του Παλιάτσου τον έμπόδισαν να τρέξη πολύ. Ο μικρός Πιερότος περνούσε ανάμεσα απ' τα πόδια του, ξέφυγε από τα χτυπήματα, γελώντας και πειράζοντας το γίγαντα, ενώ τ' άλλα παιχνίδια της βιτρίνας άρχισαν να ξαναβρίσκουν το θάρρος τους και να εύχονται να τελειώση όσο μπορούσε πιο γρήγορα ή περιέργη εκείνη μονομαχία. Ποιός μπορούσε να ξέρη αν ο μικρός Πιερότος δεν τα άπελευθέρωνε από τη σκληρή τυραννία του κακού Παλιάτσου;

Αυτός, θυμωμένος, βουτηγμένος στον ιδρώτα και φουσκωμένος από την προσπάθεια, έτρεμε σά δαίμονας, δίνοντας με το ξύλινο σπαθί του τεχνικές σπαθιές, που έκοβαν τον άέρα. Ο θυμός τον τυφλώνε και τα γέλια και τα πειράγματα του Πιερότου τον έκαναν έξω φρενών. 'Ενοιωσε πια τις δυνάμεις του να λιγοστεύουν από την προσπάθεια. Πραγματικά, έπρεπε να τελειώνη. Πιάνοντας το σπαθί με τα δυο του χέρια, ρίχτηκε πάνω στον Πιερότο, που τον κυτούσε άτάραχος, πίσω από ένα τενεκεδάιο άμαξάκι.

—'Επιτέλους σ' έχω στο χέρι! φώναξε θριαμβευτικά ο Παλιάτσος. Δεν μου ξεφεύγεις πιά!

Και τρομερός, κατέβασε το όπλο του με φοβερό κρότο. Όλα τα παιχνίδια έδγαλαν τρομαγμένη φωνή. 'Ασφαλώς, ο μικρός Πιερότος, θα κόπηκε στα δυο. 'Αλλά κι' αυτή τη φορά ξέφυγε. Είχε τρυπώσει κάτω απ' το άμαξάκι και περδικλωνότας το μεγάλο Παλιάτσο, τον έκαμε ν' αφήση το σπαθί του και να πέση σαν άψυχος όγκος μ' άνοιγμένη την πλάτη. Όλοι χειροκρότησαν κι' έσαν με λουλούδια το μικρό Πιερότο. 'Εξέψαν το άμαξάκι, πίσω από το οποίο κρύφτηκε, τον έβαλαν μέσα και τον γύρισαν σ' όλη τη βιτρίνα. Αυτός χαίρετοσε ευγενικά και εύρισκε πολύ άπλο το κατόρθωμά του. Και καθώς όλοι ζητούσαν να τον παληκαριά του, δείχνοντάς τους το μεγάλο Παλιάτσο, που εξαπλωμένος ζήτουσε έλεος, τους έλεπε:

—Ο καθένας σας, θα μπορούσε να κάμη το ίδιο. Κυντάχτε τον. Μέσα στο κορμί του είχε μόνο πίτουρα και ή τυραννία του προερχόταν μόνο από το φόβο που σας προκαλούσε. 'Η ιστορία του είναι παρόμοια με την ιστορία όλων των κακών. Κείνος που καμαρώνει για τη δύναμή του είναι δειλός και πολλές φορές φτάνει για σ' ετρίκλωποδιάς για να τον ρίξη...

Την άλλη μέρα, σαν ξημέρωσε κι' ο καταστηματοάρχης άνοιξε, βρήκε τον Παλιάτσο κατά γης. Όλα τ' άλλα παιχνίδια ήσαν στη θέση τους.

—'Ασφαλώς, είπε, θα ξεκρεμάστηκε τη νύχτα.

Τον κύτταξε ύστερα, κι' έπειδή του φά-

νηκε πως δεν έπαιρνε καμμία επίδιόρθωσι, τον έριξε στην κάσπα των σκουπιδιών χωρίς να τον λυπηθ ή. Αυτό ήταν το τέλος του μεγάλου Παλιάτσου.

Χιούμορ

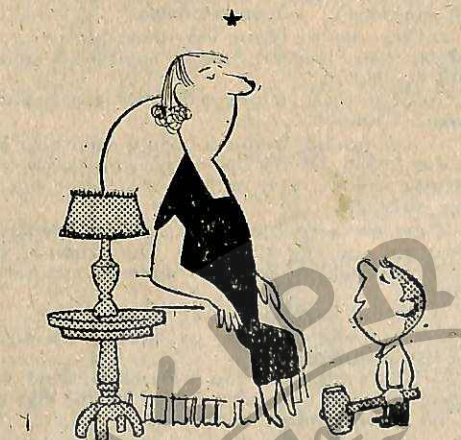
Ο Ντιντής δηλώνει στον πατέρα του ότι δεν έννοει πιά να πάη στο σχολείο.

—Μά γιατί, παιδί μου; ρωτάει εκείνος.
—Γιατί ο καθηγητής της γεωγραφίας είναι αστείρευτος!
—Και πως το κατάλαβες;
—Φαντάσου ότι ρωτούσε έμένα να του πώ τί θα ή ή ποταμός!...

Αίνιγμα

—Τί θα φορέσης άπόψε στο χορό της Ρένας;
—Δε στο λέω, γιατί δεν θέλω να με γνωρίσης.

—Πές μου και δεν θα το πώ σε κανένα.
—Θά φορέσω ένα γαϊδουρινό κεφάλι!
—Μά τότε καυμένη, πως βάθελες να μη σε γνωρίσω;

—Μπορώ να δοκιμάσω, μαμά, τα νεύρα σου;...

Τ' αποκρηάτικο φεγγάρι

Το ποιηματάκι σας

Χιόνια γεμάτη άπόψε ή άποκρηά και το φεγγάρι χάρεται μακριά και κατεβαίνει κάτω για σεργιάνι. Στους παγωμένους δρόμους τριγυρνά νάβρη τη Λή, τον Τάκη, τη Νανά, που γύηκαν μασκαράτα με το Γιάννη.

Μά δε μπορεί στ' αλήθεια να τους βρή, πλημύρα οι μασκαράδες, κι' άπορεί και τρέχει-τρέχει πίσω απ' τον καμμένο (θένα).

Σ' έναν Πιερότο στάθηκε μπροστά, μιά Κοντεσσία διπλοχαιρετά κι' ευγενικά της λέει και σαστισμένα:

—Συγγνώμη, μπέλλα μία, είστε ή Νανά; Την φάχνα τόσες ώρες, τη φώνα... Μά πριν τελειώση ή λέξι — το χρυσό (μου)!

του πνίγουνε το στόμα κομφετί κι' οι μασκαράδες φεύγουν πηδηχτοί και χάνονται στο γύρισμα του δρόμου.

Γ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

'Αποκρηάτικη άπάντησις

Η ιστοριούλα σας

Στο σχολείο, ο καθηγητής των μαθηματικών ρωτάει ένα μαθητή:

—'Αν κόψω αυτό εδώ το χαρτί στα δυο τί θα έχω;
—Δυο μισά, άπαντά ο μαθητής.
—'Αν το κόψω στα όκτώ;
—'Οκτώ δγδοα.
—Μπράβο. Κι' αν τώρα το κόψω σε χίλια μικρά ίσα κομμάτια;
—'Ε, τότε θα έχετε κονφετί, κύριε δάσκαλε.

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Αίνιγμα

Αίνιγμα

Στην 'Ομάχα της Πολιτείας Νεμπράσκας της 'Αμερικής, σ' ένα σχολείο, ο καθηγητής των μαθηματικών θέλησε κάποτε να δοκιμάση τη διανοητική ικανότητα των μαθητών του και τους έθεσε μερικά ειδικά έρωτήματα. 'Ανάμεσα σ' αυτά ο καθηγητής που συνέταξε το έρωτηματολόγιο, για να άστειυθή έβαλε και δυο έρωτήματα, που έμοιαζαν με άλυτα αίνιγματα και για τα όποια πίστευε κι' ο ίδιος πως δεν υπήρχε άπάντησις. 'Ενας όμως μαθητής κατάφερε ν' άπαντήση και στα δυο.

Το πρώτο έρωτήμα-αίνιγμα ήταν: —Πόσο μακριό είναι ένα κομμάτι σχοινί; Κι' ο μαθητής άπάντησε:

—'Ενα κομμάτι σχοινί έχει διπλάσιο μέκος απ' την άπόστασι μεταξύ του μέσου του και του ενός άκρου του...

Μη μπορώντας ν' άρνηθ ή την ορθότητα του συλλογισμού αυτού, ο έξυπνος καθηγητής έθεσε το δεύτερο έρωτήμά του:

—Πόσο μακριά μπορεί να τρέξη ένα σκυλί μέσα σ' ένα δάσος;

Κι' ο ίδιος μαθητής άπάντησε πάλι: —'Ενα σκυλί μπορεί μόνο το μισό δρόμο του να τρέξη μέσα στο δάσος. 'Υστερα τρέχει... για να βγ ή απ' το δάσος. Κόκκαλο ο καθηγητής.

Για να μαθαίνετε

Οι έλέφαντες μεγαλώνουν έως τα 30 χρόνια. Στα 60 χρόνια βρίσκονται στην ακμή της ηλικίας τους και φθάνουν σε ηλικία 120 χρόνων.

Οι καγκουρά έχουν μέγεθος ίσο με του ανθρώπου. Κι' όμως το νεογέννητο καγκουρά, που μένει μέσα στον ειδικό θύλακα της μητέρας του, δεν είναι μεγαλύτερο από ένα δαχτυλάκι.

'Υπάρχει στη Νέα Ζηλανδία ένα είδος παπαγάλου που λέγεται «Νέστρον». Οι παπαγάλοι του είδους αυτού είναι οι μόνοι σαρκοφάγοι. 'Ενεδρεύουν στα δέντρα και πιάνουν τ' άδυνάτα κι' άρρωστα ζώα. Τα ξεσχύζουν κατόπι με τα σκληρά νύχια τους και τα καταβροχθίζουν.

'Ενα άλλο είδος πουλιού που βρίσκεται στα δάση της 'Αυστραλίας ονομάζεται «'Αχιλλεύς». Μοιάζει πολύ με τον παπαγάλο, μα έχει ώραιότερα φτερά και δεν πιάνεται εύκολα. Το όνομα 'Αχιλλεύς του το έδωσαν οι κυνηγοί, γιατί το πουλί αυτό μόλις χτυπηθ ή στη φτέρνα φοβάει άμέσως.

Τα «Φουλάρ», είναι ένα είδος μικροσκοπικών ψιδιών που ζουν στην Μαλαισία. Πας όλο που είναι επικίνδυνα όσα και οι έχιδνες, μερικοί τα καταβροχθίζουν ζωντανά αφαιρώντας μόνο το κεφάλι.

θερμός στα γράμματά σας και που
και που να κάνετε κανένα ταξίδι-
κι — αν αυτό είναι εύκολο—για να
βλεπώσατε.
«Θ υ μ α τ η ς ε υ σ υ ν ε ι-
δ η σ ι α σ»: Μη γράφετε πολ-
λά, κι' από τα λίγα καταλαβαίνω.
Μην ξεχνάτε ότι πρώτα απ' όλα
σας συνδέει μία φίλια. Η φίλια
αυτή σας δίνει το δικαίωμα να του
γράψετε με άνοιξη καρδιά και να
του θέσετε όλα τα ερωτήματα που
σας απασχολούν. Αποσπώνετε για
μια περίοδο την ερωτική εξομολο-

γηση που σας έκανε άλλοτε. Κι'
όταν γυρίση με το καλό, και είνε
τυχερό, η αγνή φίλια θα σας οδη-
γήσει και πάλι προς το σκοπό μιας
μελλοντικής ευτυχίας.
«Μ α ρ τ υ ρ α τ η ς»: Α γ γ α-
π η κ': Αφού σας φέρθηκε τόσο
εύγενικά δεν πρέπει και σεις να
τόν λησμονήσετε. Να του γράψετε
τακτικά, να του ενημερώτε το ήθη-
κό του. Κι' όταν γυρίση με το κα-
λό να είστε βεβαία ότι θα σας
παντρευτεί.
MIPANTA

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ε υ α γ γ ε λ ι α Δ. Μ. 17. Πά-
τραϊ: Οι ευλογιοπαθείς ούλες και
οι τρυπίδες που μένουν συνή-
θως στο πρόσωπο από τις ακμές
και τα σπυριά, ύστερα από την
κακή συνήθεια πούκουν πολλοί να
τα σπάζουν και να τα ζουλάνε,
δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να εξα-
φανισθούν ριζικά. «Σε» μη βα-
σιλεύσετε και μην ξεδιψάσετε άδι-
κα. Τώρα βέβαια—θα λέτε και σεις
«στερηθί μου γνώσι να σ' είχα πρώ-
τα» γιατί το σπάσιμο δεν είναι μέ-
σον θεραπείας, όπως το εφαρμό-
ζουν πολλοί πρακτικοί. Χρειάζεται
δαίτια, φαρμακοθεραπεία και το-
πική υγιεινή αναλόγων των συμ-
πτωμάτων και της ποιότητας της
επιδερμίδος.

Κ α ι τ η Α.: Ένταυθα: Για την
κατάστασι που παρουσιάζει το πρό-
σωπό σας επανειλημμένως έχω
γράψει και λεπτομερώς στην στή-
λη μου. Ας μην είμαστε τόσο ε-
γωιστάι, ας μη θέλη ο καθείς Ι-
διαίτηρ απάντησι για τα ίδια και
τα ίδια. Άλλως τε «ε» όσον δια-
θέτετε τα μέσα να πηγαίνετε στα
κουρεία γι' ατυλόουτρο κλπ. το κα-
λλίτερο πούχετε να κάνετε είναι
να εξετασθήτε από δερματολόγο
γιατρό, ο οποίος θα σας καθορίση
την τοπική και διατμητική, ίσως δι-
κά και φαρμακοθεραπεία, που χρειά-
ζεται για την θεραπεία της παθή-
σεως σας, για να μην φθάσετε και
σεις όπου και η Εγγυηγία Δ. Γ. α-
ντί περί παθήσεως πρόκειται που
δεν γίνεται καλά με καλλυντικές
κρέμες, με μασάζ κλπ. Πάντως τα
ατυλόουτρα μπορείτε να τα κάνετε
και μόνη σας με δεινολογία. Για
τα μαλλιά να κάνετε ένα λουσίμο
καθ' εβδομάδα με κατριοσάπουν-
ο. Και το βράδυ μ' ένα βαμβάκι
και την κάτωθι λοσιόν, να κάνετε
μια έλαφρά επίτριψι των ριζών των
τριχών: Acide acétique 25 gr. Bi-
carbonate de soude 15 gr. Essence
de cantharides 20 gr. Eau de cologne
30 gr. «Αμα παύση ή υπερλίπανσις
θα την διακόψετε. Ευχαριστώ για
τις εύχες σας.

Α κ ι ν δ υ ο ν α σ τ έ ρ α
Ν α υ τ ι κ ο β: Η κρισκήλη
ΦΑΚΙΔΕΣ: Ριζική θεραπεία.
Αντιμετωρίζετε τον ήλιο άνευ
φύλου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΩΡΕΑΝ
Ειδικόν Ίατρείον: Πιπίνου 38.
Τηλ. 85-089

Η ΜΟΔΑ

Αριστουργήματα είναι τα
καλοκαιρινά μοντέλα του νέου
φίγουρινιού

GOUT PARISIEN

που μόλις παρελήφθη,
Γενικός Αντιπρόσωπος
Π. Η. ΡΕΛΛΑΣ

54 Περικλέους, Τηλ. 32-898

είνε μία κατάστασι συνήθης επί α-
τόμων, που το δαχτυλίδι είναι χαλαρό.
Όπως διόλου άλλο πράγμα η κή-
λη κι' άλλο η κρισκήλη. Πρόκει-
ται περί διαστολής του φλεβικού
πλέγματος του μέρους εκείνου. Κα-
τά τον βήχα ή διογκώσι των διε-
σταμένων φλεβών παρουσιάζεται
ηδημένη, ενώ κατά την κατάκλι-
σι εξαφανίζεται. Επί έλαφρών
περιπτώσεων, και ίδιως όταν ο
άρρωστος δεν αισθάνεται πόνους ή
βάρος, με χρήση αναρτήρας ανα-
κουφίζεται, άλλ' όταν οι έννοχλη-
σεις είναι περισσότερες, και μάλι-
στα στην περιπτώσι σας, ως εκ
του ειδικού επαγγέλματός σας, έπι-
βάλλεται αμέσως η έγχευσι για ν'
απαλλαγείτε της παθήσεως σας.
Η έγχευσις είναι εύκολος και α-
πολύτως ακίνδυνος, με ουδεμίαν α-
πολύτως απήχησιν επί της σεξουα-
λικής ικανότητος. Σας εύχαιρώται
για τα καλά σας λόγια και για
την τόσο εμπιστοσύνη σας.

Β η τ α ν Κ.: Πρόκειται περί
μονοπλευρύν ατροφίας συνήθους
σε πολλά άτομα και με ουδεμίαν
απολύτως αναπηρίαν επί της τε-
κνοποιήσεως. Όσον αφορά την
πλημμελή ανάπτυξι του μέλους δεν
σας φαίνεται ότι είναι λίγη άφρα-
γιά να ενδιαιερθώμεν: Πάντως η
ορμονοθεραπεία θα συντελέει κά-
πως, αλλά όχι τόσο ταχέως, ως ζη-
τείτε.

Μ α ρ α μ έ ν ο Α ο υ λ ο β:
Δ ι Ν. Σ. Κ.: Ακολουθήσετε και
σεις ότι γράφω προς Γεωργία
Παπς. Παραμύοια περιπτώσεις.

Μ α ρ ι α ν Π. Μ., Εθέρια:
Λούσιμο κάθε 15 ημέρες, αφού
την προηγουμένη βραδυά κάνετε
ένα ελαϊόλουτρο της κεφαλής. Απ-
λάξτε με λίγο χλιαρό κοινό λαδί έ-
πίτριψι των ριζών και κατόπιν ό-
λων των μαλλιών. «Σαυτός κάθε
βράδυ μια καλή φορέσι των ριζών
δηλ. του τριχωτού της κεφαλής με
τις άκρες των δακτύλων και με
την έζης λοσιόν: Eau de cologne
100 gr. Glycerine 15 gr., Teinture de
Jaborandi 40 gr., Teint. de panama
20 gr., Teint. de cantharides 1 gr.
Την λοσιόν αυτήν να χρησιμοποιή-
τε ανελλιπώς επί μακρόν χρονικό
διάστημα.

Ν. Β. Ε. Ζ.: Θεσπίνκη: Πρόκει-
ται περί κνήφης γρονθικής, αθρο-
νικής μορφής. Οι αλοιφές δεν κά-
νουν τίποτε. Επίπασσις αθρόων
μερών με πούδρα Φισάν ή Πυ-
οζάν και άποφυγή από παντός έ-
ρεθισμού δηλ. σάπωνος, κολώνιας
και αυτού άκόμη του ύδατος εάν
είνε πολύ ερεθισμένο το δέρμα. Ω-
σαύτως καθολικές έπαλείψεις με
λάδι κοινό ανακουφίζουν. Ξεχω-
ριστικώς να πάρτε επί 10 μόνον ή-
μέρας από μια κάψουλα το πρωί,
μια το μεσημέρι κι' άλλη μια το
βράδυ μετά το φαγητόν από το
Carpus Benadyl. Αυτό το φάρμακο
μπορεί να το επαναλαμβάνετε κατά
καιρόν στις μεγάλες κρίσεις των
κνησμών. Ξαναγράψτε μου.

Ρ έ ν α Τ ζ.: Δράμα: Δυστυχώς
δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω.
Πάντως άρχιστε να χρησιμοποιή-
τε την έζης λοσιόν, με την όποιαν κα-
θαρίζετε μ' ένα βαμβάκι το πρόσω-
πό σας, το βράδυ προστό κοιμηθή-
τε, και το πρωί μετά το πλύσιμο.
Eau de fleurs d' orange 100 gr. Gly-
cerine 15 gr. Teinture de benjoin 4
gr. Borax 0.50 cent. «Σαυτός μπο-
ρείτε να την χρησιμοποιήτε και προ-

της πούδρας, το χρώμα της όποιας
θα είναι ροζέ ή ναυρέλ. «Αν δη-
τε ότι το δέρμα σας χρειάζεται ά-
κόμη πιο λιπαρότητα, πράγμα άμ-
φιβολό, τότε το πρωί ως και προ
της πούδρας να χρησιμοποιήτε την
έζης πομάδα: Huile d'amandes dou-
ces 25 gr. Cire blanche 6 gr. Para-
fine molle 15 gr. Borax 1 gr. Eau
de roses 20 gr. Essence de roses 1
gr. Σαπούνι να μην χρησιμοποιήτε.

Μ ι α ε υ α ι σ θ η τ η. Κο-
μοτηνή: Άρχιστε να παίρνετε ένα
κουταλάκι του γλυκού το πρωί και
άλλο ένα το βράδυ προ του ύπνου
από το Passiflorine. «Σαυτός προ
έκάστης καταστάσεως και επί δε-
καήμερον να παίρνετε από ένα γα-
πι Ονοππολ το πρωί. Ένα το μεση-
μέρι και ένα το βράδυ εις το έμ-
σον του φαγητού. «Αν τυχόν έμ-
φανισθούν προ του δεκαήμερου θα
τά σταματάτε. Κατά την περίοδον
δεν επιτρέπεται η λήψις των. Μετά
τετράμημον τακτική θεραπεία ξα-
ναγράψτε μου.

Μ ι κ ρ ή Δ α σ κ ά λ α Π. Κ.:
Να πλένετε το πρόσωπό σας
εφ' όσον διατηρείται η λιπαρότης
του, με χλιαρό νερό χειμώνα και
καλοκαίρι. Βράδυ και πρωί μετά
το πλύσιμο θα το περνάτε μ' ένα
βαμβάκι και την έζης λοσιόν: Al-
cool camphre 8 gr. Teinture de ben-
join 4 gr. Eau de cologne 16 gr.
Eau distillee 300 gr. Σαπούνι να μη
χρησιμοποιήτε. Δις της εβδομάδος
τα βράδια να κάνετε ένα ατυλόου-
τρο του προσώπου σας με δεινολο-
γία. Να μη σπάζετε τα σπυριά ή
τα μπιμίκια σας, αλλά να τα καυ-
τηριάζετε καθημερινώς με βαμβάκι
και λευκό οινόπνευμα. Τις θηλές
κάθε μέρα, αφού αλείψετε το δά-
κτυλο με λίγο λαδί να επιτρέψετε
έλαφρώς, τραβώντας προς τα έξω.

Μ α ρ ι α Τ ε ρ έ ζ α Β α:
λ ε ν τ ι ν η: Δεν μπορώ να φα-
νασθώ πως υπάρχει έν πρώτος μέ-
ρος στον κόσμο που δεν υπάρχει
άνδρικό μπάτι. Δεύτερον είναι σε
μέρος που δεν φαίνεται εκτός αν
κάνει το περιεργασθή. Τρίτον πως
ξέρετε τη διαφορά που υπάρχει ά-
πό τα άλλα, εκτός αν τα περιερ-
γασθή και μάλιστα έν πάση λε-
πτομερεία: Αυτά δεν τα γράφω γι'
άλλον λόγον. Μήπως δεν συνέδη έ-
κει που μου γράφετε, άλλ' εις Ι-
διαίτηρας συνεδριάσεις... μετ' άλ-
λων, μετά των όποιων βρισκασθε
συχνά σε φιλικές σχέσεις. «Σε
γράψτε μου λεπτομερώς για να
μπορέσω να σας βοηθήσω και να
σας καταπολέσω άσφαλώς. Η ρο-
πή σε τέτοιες σχέσεις θα μιά απο-
δομήσιν στην άσφαλή διάγνωση.
Αυτομύοι που δεν μπορώ να έπι-
καθώ περισσότερον λόγω της φύ-
σεως του ζητήματος.

Ο δ ν ο ν σ τ ά χ ι ό ν ι α
της Παργνασιδός: Πα-
ρέψτε μου το γράμμα σας στην ά-
γαπητή μας συνεργάτιδα Έσμε-

Δ ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (ΠΡΩΤΗ ΒΟΥΛΗ) ΤΗΛ 23.662

ράδα, άρμολίαν για την απάντη-
σι για το ζήτημά σας.

Β α σ ι λ ε ι ο ν Κ., Τερψι-
θέα: Δεν μου γράφετε την ποιότη-
τα του τριχωτού δέρματος της
κεφαλής σας δηλ. αν είναι λιπαρό
ή στεγνό. Επί τη εύκαιρία ταύτη,
παρακαλούνται οι άναγνώσται μας
προκειμένου περί παθήσεων του
τριχωτού της κεφαλής ή του προ-
σώπου, να μου γράφουν άπαιρητή-
τως την ποιότητά του. Ν' άποφύ-
γουν άκόμα να μου γράφουν για
χλιειπώμενα ζητήματα γιατί δεν
θα τους άπαντώ. «Σε ξαναγρά-
φω μου λεπτομερείας για να σας
συμβουλευσω εκ του άσφαλούς.

Χ λ ω μ ο Λ ε ν α κ ι: Εφ' ό-
σον από το καλλυντικό σας μένετε
εύχαιρημένη να μη το αλλάζετε.
Για το ζήτημα που μου γράφετε,
να πάρτε μια φιάλη Elixir Cosmion
από ένα κουταλάκι του γλυκού το
πρωί, το μεσημέρι και το βράδυ
μέσα σε δυο δακτύλα νερό προ του
φαγητού. «Όταν το τελειώσετε ν'
άρχιστε αμέσως να παίρνετε ένα
γάπι το πρωί, ένα το μεσημέρι και
ένα το βράδυ από τα Calomate Vi-
laminé. Να τα πιπλίζετε σάν κα-
ραμέλλες. Μετά δίμηνη διακοπή
ξαναπαίρνετε ένα πικυλάκι πάλι
σιρόφι και ένα βαζάκι χάλια.

Κ υ ρ ι α Κ ι τ σ α, Δράμα:
Ίδιαίτηρας δεν άπαντώ. Και πα-
ρακαλώ τους άναγνώσται μας να
μην περιμένουν ιδιαίτερες άπαντή-
σεις. «Σε να μην εωκλειουν χρή-
ματα ή γραμματόσημα γιατί τις
άπαντήσεις των θα τις βρίσκουν,
ως και οι λοιποί άναγνώσται, σ'
αυτή τη στήλη. Ν' ακολουθήσετε
την τακτική που συμβουλευώ την
«Μικρή Δασκάλα Π. Κ.» με την δι-
ασφορά ότι σεις θα χρησιμοποιή-
τε την έζης λοσιόν: Biborate de soude
1.25 gr. Glycerine 15 gr. Hydrolate
de fleurs d' orange 150 gr.

Μ α ι ρ η Χ α τ ζ., Θεσπίνκη:
Σας εύχαριστώ για τα καλά σας
λόγια και για την Ιδιαίτηρ έπι-
στοσύνη σας. Δεν πρέπει να με πα-
ρεξηγήτε γιατί δεν άναλοαβών
και σας όπως και την έξεδέλφω
σας. Δυστυχώς είναι πολύ κουρα-
σμένα τα μάτια μου κι' αυτή η έρ-
γασία είναι πολύ λεπτή και μακρο-
χρονία. Άλλως τε μη ξεχνάτε ότι
ή δις Λ. είναι κόρη συναδέλφου και
δη είχα Ιδιαίτηρ υποχρέωσι.
Πάντως μην άνησυχήτε. Έλάτε και
θα σας συστήσω υπεύθυνος σε συ-
ναδέλφω, που τόν είχα χρόνια κοι-
τά μου και που είναι άπόλυτα έξη-
σκημένος στην άποδότησιν. Θα έχε-
τε και σεις τα ίδια ριζικά άποτε-
λέσματα με την εξαδέλφη σας.

Μ α ρ γ α ρ (τ α ν Ρ.: Εφ'
όσον δυστυχώς πάσχετε ήδη πραγ-
ματική υπερτρίχωσι συνεπεία των
διαφόρων πρακτικών μέσων και
των άποφωλιωτικών που κακώς με-
τεχειρίσθητε, η μόνη θεραπεία στην
όποια μπορείτε να υποβληθήτε είναι
η ριζική άφαίρεσις ή ηλεκτροπι-
ξίς. Είναι η μόνη παρέχουσα έν-
γυψιν όριστικής και ριζικής ίά-
σεως, άρκει να εφαρμοσθή παρ'
εμπείρου και ειδικού έπιστημονός.

Ν ι β ο ν, Λευκάδας: Σας
συμβουλευώ εφ' όσον πρόκειται
περί άπλού γυναιδιού, να μη το πε-
ράξετε διόλου. Μη πιστεύετε π'
λόγια των φιλενάδων ή άναρμόδι-
ων προσώπων γιατί πειράζονται
το καθ' οιονδήποτε από τους γυν-
αίους πρακτικούς τρόπους, θα το
μετατρέψετε σε υπερτρίχωσι.

Μ ε γ α ρ ι τ η ν: Η πληθώρα
κων λαμβανόμενων έπιστολών καθι-
στά άδύνατες τις Ιδιαίτερες άπαν-
τήσεις. «Αν η έπιστολή περιέχη
περίπτωσην άτομικην εξαίρετικής
παθήσεως θα δίδεται η άπάντησις
λεπτομερής εκ της παρουσίης στή-
λης. Για το ζήτημά σας ένληρησα
και ο άρρωστος σας χειρουργηθείς
δωρεάν, ως πατήρ έπιστάτου. Βαί-
νει προς άνδράσων. Ευχαριστώ για
τα καλά σας λόγια. Δεν έκανα τί-
ποτε παρ' άπλως είχα υποχρέωσιν
να εξυπηρετήσω πατέρα πολυει-
στού.

Μ ο δ λ λ ο τ ω ν 21, Ένταυ-
θα: Μία προσωπική εξέτασις εφ'
όσον είσθε εδω, είναι προτιμώμενη.
Πάντως τη συνταγή που είχα γρά-
ψει μπορείτε να την μεταγερήσθητε
μόνον για τις πανίδες κάθε βρά-
δυ. Μ' αυτήν τις επιτρέψετε έλα-
φρώς, Για το στήθος ακολουθήστε
την τακτική που συμβουλευώ προς
Γεωργίαν Παπς.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Καρναβάλι στη Βενετία, το 1750.

Η συνήθεια να φοράμε μάσκες
την Αποκρής πρωτοβγήκε
στη Βενετία τον 16ον αιώνα. Αν θε-
λήσουμε όμως να εξετάσουμε πότε
πρωτοφάνηκε η μάσκα στον κόσμο,
θα δούμε ότι η καταγωγή της χάνε-
ται στα πανάρχαια χρόνια, γιατί την
συναντούμε στα έθιμα και στις θεη-
σκείες των πρωτόγονων λαών.

Οι άγριοι λαοί δεν μπορούσαν να
φανταστούν τους θεούς τους με τη συ-
νηθισμένη μορφή των ανθρώπων. Γι'
αυτό οι πρώτοι Ιερείς έφτιαξαν μάσκες
που παρίσταναν τόν ένα ή τόν άλλο
θεό σε διάφορες εκφράσεις.

Σήμερα οι πιο παράξενες μάσκες
είνε οι Κινέζικες και οι μάσκες του
Σιάμι. Στο Κινέζικο θέατρο οι ήθο-
ποιοι φορούν μάσκες διάφορες που έ-
χουν συμβολικό χαρακτήρα και αντι-
καθιστούν τη φυσική έκφρασι του προ-
σώπου. «Ετσι, όταν ένας Κινέζος ήθο-
ποιός πεθαίνει πάνω στη σκηνή, αλλά-
ζει αμέσως τη μάσκα του και φοράει
έκείνη που συμβολίζει το θάνατο.

Οι μάσκες στους λαούς της Αφρι-
κής έχουν διάφορες μορφές και παρί-
στανουν τους δαίμονες του δάσους,
της λίμνης, των βουνών και πολλές
φορές τρομοκρατικές απομιμήσεις της
μορφής άγριων θηρίων.

Στα πρώτα Έλληνικά θέατρα οι
μάσκες αποτελούσαν το πιο σπουδαίο
μέρος στη μεταμφίει του ήθοποιού.
Οι θατρικές αυτές μάσκες στην άρχή

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΣΚΑΣ

Απ' την εποχή των Κινέζων ως το Λαυδοβίκο ΙΣΤ'

θοποιούς να παίζουν στα έργα του
χαρις μάσκα.

Εκτός από τις μάσκες του θεάτρου
έχουμε και τις κοινές μάσκες που φο-
ρούσαν οι έταίρες και οι άσωτοι πα-
τρίοι, την εποχή του Ρωμαίου Αυ-
τοκράτορος Αυγούστου. Οι έταίρες τις
φορούσαν πολλές φορές και την ήμέ-
ρα ακόμα για να διατηρούν το πρό-
σωπό τους δροσερό. Οι κυρίες της αλ-
λής του Φραγκίσκου του Α' φορού-
σαν κι' αυτές μάσκες, αλλά ήταν από
μαύρο βελούδο φοδραρισμένο με άσ-
προ ταφτά κι' έφταναν ως το στόμα.
Την εποχή όμως του Έρρίκου του Δ',
μόνον οι μεγάλοι ευγενείς και οι κυ-
ρίες της άριστοκρατίας είχαν το προ-
νόμιο να φορούν παρόμοιες μάσκες. Οι
χρονικογράφοι αναφέρουν ότι η συνη-
θεια αυτή άρχισε να γενικεύεται σιγά-
σιγά κι' έτσι ο κόσμος τις φορούσε
σε γιορτές, σε χορούς και σε πανη-
γύρια.

Επειδή όμως τα χρόνια εκείνα γι-
νόντουσαν πολλά έγκλήματα από κα-
κοποιούς που έκρυβαν το πρόσωπό
τους κάτω από τη μάσκα, γι' αυτό
έξεδόθησαν αυστηροί νόμοι και η μά-
σκα καταργήθηκε. Όποιοι φορούσε
μάσκα, εκτός από την περίοδο της Α-
ποκρής, καταδικάζονταν σε θάνατο!
Επί Λουδοβίκου ΙΣΤ', όμως, η μά-
σκα έγινε πάλι της μόδας. Μα και
στα παλιά χρόνια της Ένετικής Δη-
μοκρατίας, η μάσκα, όπως είναι γνω-
στό, έπαιξε σημαντικό ρόλο, όταν οι
Δόγηδες έδιναν τις λαμπρότερες γιορ-
τές στα περίφημα παλάτια τους. Πό-
τες έρωτικές τραγωδίες δεν ζευλιχτή-
καν τότε κάτω απ' τη μάσκα και πό-
σες συναμοσίες δεν έξευφάνθηκαν με
την προστασία της! «Απειρα είναι τα
δράματα.

Στην εποχή μας η μάσκα διαδρα-
ματίζει επίσης σπουδαίο ρόλο όταν οι
γκάγκστερ στην Αμερική, κι' άλλου,
την χρησιμοποιούν για να πετύχουν
με περισσότερη ασφάλεια τα καταχθό-
νια τους σχέδια.

Μα αν η μάσκα κρύβει συχνά κάτω
απ' το μυστήριό της έρωτικές τραγω-
δίες και άποτρόπαια έγκλήματα, κρύ-
βει ακόμα και τη χαρά, την ξενοιασιά
της ζωής. Όποιοι δεν παρακολούθησε
τά περίφημα Καρναβάλια της Νίκαιας,
που έδω και χρόνια, είναι φημισμένα
σ' όλον τον κόσμο, δεν μπορεί να φαν-
ταστή πόση εύτυχια χαρίζει στις Κο-
λομπίνες, στους Πιερότους, στους Πα-
λητάσους, όταν παραλεύουν στους
δρόμους με τ' ανθοστόλιστα άρματά
τους, προσφέροντας έτσι στα πλήθη που
τους παρακολουθούν την ώραιότερη
σε λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια
γιορτή.

Η Αποκρής είναι η περίοδος
της τρελλής χαράς και εθθυμίας, που
ο καθένας θέλει να ξεγάζει, έστω και
μια φορά το χρόνο, τον έαυτό του και
να δείξη στους άλλους ένα χαρούμενο
πρόσωπο.

Ο Διεθνής Χειμώνας

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ και θερινοί αγώνες

Οι περιφημότεροι πρωταθλητές

Οι χειμερινοί αθλητικοί αγώνες στην 'Αμερική βρίσκονται την εποχή αυτή στη μεγαλύτερη τους ένταση. Το Μάντισον Σκουέιρ Γκάρντεν, το περίφημο κλειστό στάδιο, είναι στις δόξες του! Πρωταθλητές απ' όλα τα μέρη του κόσμου και για όλα τα σπορ τσάνουν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, για να συμμετάσχουν στα χειμερινά πρωταθλήματα. Οι Σουηδοί 'Ερικ Άλντεν και 'Ινγκνάρ Μπένγκτσον, ο Βέλγος Γκαρσόν Ρέιφ, ο Γάλλος Μαρσέλ Άνσέν, ο Ολλανδός Βίλλυ Σλίλχους και ο Νορβηγός 'Ερλινγκ Κάας προσκληθηκαν επίσημα. Οι πρώτοι πέντε είναι περιφημοί δρομείς ημιαντοχής και αντοχής (800-5000 μ.) και ο τελευταίος είναι ένας απ' τους καλύτερους αλτες επί κοντώ. Έτσι, τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα οι Ευρωπαίοι αυτοί άσσοι του στίβου αναμετριούνται στα κλειστά αμερικανικά στάδια με τους 'Αμερικανούς άσους.

Αν και οι Ευρωπαίοι είναι άπειροι στους αγώνες με ξύλινο στίβο, τα κατάφεραν μια φορά σε αποστάσεις από 880 γυάρδες ως 3 μίλια. Νίκησαν δοκιμασμένους και περιφημους 'Αμερικανούς πρωταθλητές του κλειστού στίβου, Μονάχα στο άλμα επί κοντώ οι Ρίτσαρντ Μόρκομ και Μοντγκόμερυ με τα υπέρτοχα πηδήματα τους των 4,45 — 4,40 απέδειξαν πως η ηγεμονία στο επί κοντώ θα κρατηθεί για πολύ καιρό ακόμη από τους 'Αμερικανούς.

Εκπληξή προκαλέσαν στους 'Αμερικανούς φιλάθλους οι δηλώσεις των Ευρωπαίων πρωταθλητών πως για τους αγώνες αυτούς των κλειστών στίβων δεν έκαναν καμμία προπόνηση σε ξύλινους στίβους, γιατί τέτοιοι δεν υπάρχουν στην Ευρώπη. Άπλως και μόνον γυμνάστηκαν σε ανοιχτά δρόμους μέσα στα χιονισμένα δάση. «Ελπίζουμε, είπε ο Άλντεν, οι δρόμοι σε ξύλινο στίβο να μη διαφέρουν και πολύ

Η περιφημή Ολλανδέζα πρωταθλήτρια του κόσμου κ. Φάνι Μιλάνκερ Κόενι που έπαθε σοβαρά ατύχημα στις αθλητικές επιδείξεις στην Αυστραλία.

χητικότητα. Ο καθένας τους έχει και από ένα τιμητικό έπιθετο, ανάλογο με τα πυγμαχικά προσόντα του, όπως λ.χ. «τίγρις του μπρού», «αίλουρος του ρινγκκλάπ». Όταν περπατούν, ολόκληρες ουρές σχηματίζονται από φανατικούς φιλάθλους, που τους ζητούν αυτόγραφα ή τους τυραννούν με τις πιο διάδικτες ερωτήσεις: «Δεν σκεφτόσαστε να παντρευτήτε;», «Πόσα κερδίζετε απ' τους αγώνες σας;», «Ήταν διέκλειστος ο αποκλεισμός του 'Αμερικανού Λη Σάβοντι για αντικανονικό κτύπημα του Γούντοκ». Σκεφθήτε λοιπόν τι θα γίνει όταν τα είδωλα αυτά των Βρετανών φιλάθλων, αφού πρώτα ξεκαθαρίσουν τους μεταξύ τους λογαριασμούς (θα γίνει το Μάιο ίσως ο αγώνας Γούντοκ - Μίλλες), παίζουν στο Λονδίνο ή αλλού μ' έναν από τους διεκδικητές των παγκοσμίων τίτλων.

Οι έλληνες-αυστριακοί αγώνες

Ο Σ.Ε.Γ.Α.Σ. έλαβε απάντηση από την Αυστριακή 'Αθλητική 'Ομοσπονδία για τους 'Ελληνοαυστριακούς αγώνες του καλοκαιριού. Θα ιδωθούν λοιπόν τον Ιούνιο στο Παναθηναϊκό Στάδιο αγώνες με εθνικές ομάδες σχεδόν ισοδύναμες. Ο συναγωνισμός για τη νίκη θα είναι ενδιαφέρον και συναρπαστικός. Για να μορφώσουμε μάλιστα καλύτερα γνώμη για τη δυναμικότητα των Αυστριακών πρωταθλητών θα δώσουμε τον επίσημο πίνακα των καλύτερων αθλητών και επιδόσεων της Αυστρίας κατά το 1948:

Δρόμος 100 μ. Στόυηλ 10", Βύρθ 10", 7. Δρόμος 200 μ. Στόυηλ 22", 2. Φόρστεν 22", 5. Δρόμος 400 μ. Χίλκερ 50", 3. Χάιντεγκερ 50", 4. Δρόμος 800 μ. Χάιντεγκερ 1' 56", 5. Φρίς 1' 57", 1. Δρόμος 1500 μ. Ρέτζερ 4' 03", 2. Σινάιντερ 4' 03", 6. Δρόμος 5000 μ. Ρέτζερ 14' 52", 2. Μούσικ 15' 04", 2. Δρόμος 10000 μ. Μούσικ 32' 07", 2. Τσάουερ 33' 19", 6. Δρόμος 110 μ. μετ' έμποδίων Φρίτς 15", 2. Δρ. Μπάγιερ 15", 8. Δρόμος 400 μ. μετ' έμποδίων Χόσμαν 57", 2. Δρ. Μπάγιερ 57", 3. Άλμα εις ύψος Πίλχατς 1,95 μ. Χίγκερ 1,80 μ. Άλμα εις μήκος Βύρθ 7,34 μ. Χίγκερ 7,04 μ. Άλμα τριπλούν Βύρθ 14,20 μ. Τσένς 13,67 μ. Άλμα επί κοντώ Δρ. Ναούντ-βίκελ 3,90 μ. Σίντλερ 3,60 μ. Δισκοβολία Τούρνερ 49,08 μ. Γιούστ 45,30 μ. Ακοντισμός Δρ. Πέκτορ 68,61 μ. Δρ. Τσαχλμπούκνερ 58,12 μ. Σφυροβολία Ντέπιλ 47,76 μ. Ράϊζινγκερ 44,12 μ. Σκυταλοδρομία 4 X 100 μ. Β.Α.Φ. 43", 4. Γιούινερ Βίν 43", 5 (Ομάδες συλλόγων).

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό ρεμέσχαυρέλεξο

1) ΔΙΔΑΔΑ. 2) ΜΕΤΑΠΟΙΩ. 3) ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ. 4) ΔΙΔΑΔΩ. 5) ΠΟΙΚΙΛΙΑ. 6) ΡΑΠΑΝΑΚΙ. 7) ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ. 8) ΛΙΚΙΝΙΟΣ. 9) ΝΑΓΚΑΣΑΚΙ.

Τα μαργαριτάρια

Χωρίς τα μαργαριτάρια σε τρεις τριάδες. Έβαλε την πρώτη και τη δεύτερη στους δυο δίσκους της ζυγαριάς. Αν ζυγίζουν το ίδιο, το ελαφρότερο μαργαριτάρι θα βρίσκεται στην τρίτη τριάδα. Αν η μία απ' τις δυο τριάδες ζυγίζει λιγώτερο απ' την άλλη, αυτή θα περιείχε το ελαφρό μαργαριτάρι. Έπειτα ο κοσμηματοπώλης πήρε την τριάδα με το ελαφρό μαργαριτάρι κι έβαλε δυο απ' τα μαργαριτάρια της στους δίσκους της ζυγαριάς. Αν ζυγίζουν το ίδιο, το ελαφρό μαργαριτάρι θα ήταν το τρίτο. Αν το ένα απ' τα δυο ζυγίζει λιγώτερο, θα ήταν αυτό το ελαφρότερο μαργαριτάρι.

Οι δυο μπάλες

Θα φτάσουν κι' οι δυο συγχρόνως, γιατί η βαρύτερη επενεργεί, όμοια απάνω τους, ασχέτως κάθε άλλης κινήσεώς τους.

Συγγράμμα πρχυμάτων

1) Τζόκευ — Άλογο. 2) Άυγό — Αύγαθική. 3) Πέννα — Μελάνι. 4) Πίνακας — Κάδρο. 5) Πίπα — Καπνός. 6) Σάμπια — Κάβουνα. 7) Σφύρι — Άμوني. 8) Πινέλλο — Παλέττα.

Τα κομμένα χαρτιά

Ο αριθμός των κομματιών που θα έχουμε, αν κόψουμε το χαρτί 52 φορές στη μέση, θ' αποτελεσθεί από 15 ψηφία (4 τετρακτίς εκατομμύρια, κλπ.). Και η στήλη που θα σχηματίσουν τα χαρτιά, θα έχει ύψος 253.536 χιλιομέτρων!

Τα αεροπλάνα

Δεν έχουν καμμία αντίληψη διαφορά. Γιατί το μέγεθος μιας σκιάς εξαρτάται απ' την απόστασή της απ' τη φωτεινή πηγή. Έφθον λοιπόν η πηγή αυτή, δηλαδή ο 'Ηλιος, απέχει 150.000.000 χιλιομέτρων, ή διαφορά 180 μέτρων των δυο αεροπλάνων δεν υπολογίζεται.

Στο δικαστήριο

Γιατί ο πετεινός δεν γεννάει ποτέ αυγά! Συνεπώς, όλη η ιστορία ήταν φανταστική.

Κλιμακώλεξο

1) ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΣ. 2) ΕΝΗΜΕΡΟΤΗΣ. 3) ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜ. 4) ΜΑΓΗΝΤΙΚΟΣ. 5) ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ. 6) ΠΕΡΙΚΛΗΜΙΣ. 7) ΑΚΟΙΝΩΝΙΑ. 8) ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ. 9) ΕΛΕΗΝΟΣΥΝΗ.

Συλλαβόγραφος

ΧΙ, ΜΙ, Α = Χημεία

Για ένα φίλι... που δεν εδωθήκε

Στο Σάλτ Λέικ Σίτυ του Μίσιγκαν, ένας σύζυγος είχε ξεκινήσει για τη δουλειά του, όταν ξαφνικά θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει να φιλήσει τη γυναίκα του, όπως πάντα, πριν φύγει απ' το σπίτι. Για να επανορθώσει λοιπόν την παράλειψή του, έκαμε μια απότομη στράφι με το αυτοκίνητό του... και συγκρούστηκε μ' ένα άλλο αυτοκίνητο. Στο δεύτερο βρισκόταν η γυναίκα του, που είχε θυμηθεί κι' αυτή την παράλειψή κι' έτρεχε να προλάβει τον άντρα της!

Οί λησται - γεωργοί ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Καρπός της φτώχειας και της δυστυχίας

Η ληστεία κι' η πειρατεία είναι δυο πηλές που λυμαινόνται ανέκαθεν την απέραντη Κίνα και που οφείλονται κυρίως στη δυστυχία και στη φτώχεια των χωρικών. Πράγματι, ο Κινέζος ληστής υπήρξαν συνήθως φιλήσυχος μικροπράτης, πριν να βγουν στο κλαρί.

Τα κτήματα όμως στην Κίνα μοιράζονται, μετά το θάνατο του πατέρα, σ' όλα τα παιδιά του εξ' ίσου. Έτσι, από γενεά σε γενεά, κομματιάζονται, μικραίνουν και γίνονται ανίκανα να θρέψουν τους ιδιοκτήτες τους. Κανείς ωστόσο δεν αποφασίζει να πουλήσει το μερίδιό του και να φύγει για τα ξένα, γιατί θεωρείται ιεραυσία, εφόσον βρίσκονται σκορπισμένοι στα χωράφια οι τάφοι των προγόνων του. Έξακολουθούν λοιπόν όλοι να φυτεύουν και να περνούν.

Ξαφνικά, μία απ' τις καταστροφές που χτυπούν τακτικά την Κίνα — πόλεμος, λιμός, επιδημία ή πλημύρα — εξαναγκάζει τους φτωχούς αγρότες, που βρίσκονται χωρίς αποθέματα, να ενεχυριάζουν όλα τους τα υπάρχοντα στον τοκογλύφο του χωριού τους, για ν' αγοράσουν σπόρο για την ανοιξιάτικη σπορά. Η σπορά όμως δεν παρουσιάζεται μία μόνο φορά στη ζωή του Κινέζου αγρότου. Όταν λοιπόν επαναληφθεί πριν προλάβει να πληρώσει το πρώτο χρέος του, δεν μπορεί πια να καταφύγει στον τοκογλύφο για να μη πεθάνει από τη πείνα. Κι' η μόνη λύσις που τότε απομένει, είναι να γίνει ληστής.

Καταίσις φίλος ή συγγενής του φροντίζει τότε να τον εισαγάγει σε μία απ' τις μυστικές εταιρείες που ασχολούνται με την επιχείρησι της ληστείας. Ο υποψήφιος υποβάλλεται σε επίκινδυνες δοκιμασίες, κι' αν επιτύχει σε όλες, χωρίς να συλληφθεί, γίνεται τελικά δεκτός, με μία «τελετή αίματος».

Ωστόσο, ο νεοσύστατος ληστής δεν ξεχνάει ποτέ το παλιό του επάγγελμα. Κι' αν καλλιέργησαν οι συνθήκες της ζωής, μπορεί να ξαναλλάξει και να γίνει πάλι φιλήσυχος γεωργός.

ΠΕΡΜΑΝΙ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδω το υστίο μου

Μ. Λαμπρόπουλος

Αγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 53-100
Σημ.: Αι προσκομιζόμενα τα παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι

Τα άσπρα μολλιά

Απ' τα ανοιχτά παράθυρα έμπαιναν οι ευωδίες της νύχτας και το άσημνο φως του φεγγαριού. Είχαμε δειπνήσει, όπως κάθε βράδυ, και τώρα μιλούσαμε για ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα: Είναι αλήθεια ότι μπορούν ν' άσπρισουν τα μαλλιά ενός ανθρώπου για μία στιγμή, σε μία περίπτωση φρίκης, σε μία τραγική περίπτωση;

Δεν συμφωνούσαν όλοι με την άποψή αυτή. Οι περισσότεροι υποστήριζαν ότι είναι αδύνατον να συμβεί τέτοιο πράγμα. Λότε, ένας από την παρέα μας, ο κ. Ζακ Νερβάλ, ηλικίας τριανταπέντε περίπου χρόνων, με κατάσπρα ώστόσο σαν το χιόνι μαλλιά, μας είπε:

— Οι κύριοι που δεν πιστεύουν στην περίπτωση πως τα μαλλιά μπορεί ν' άσπρισουν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, από μεγάλο τρόμο και αγωνία, δεν έχουν δικήν. Και για να τους αποδείξω ότι συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που πιστεύουν, θα τους διηγηθώ ένα δραματικό περιστατικό που συνέβη σε μένα τον ίδιο.

Ο κ. Νερβάλ έπρεπε το κρασί του και συνεχίσε:

— Την εποχή εκείνη ήμουν διορισμένος γιατρός στις φυλακές 'Αουβάρν, στην περιφέρεια της Ν. Υόρκης. Υπήρχαν στις θλίβερς κι' απαίσιες αυτές φυλακές κι' άλλοι συνάδελφοί μου. Έγώ είχα αναλάβει την ιατρική επίβλεψη και περίθαλψη της ερκτης όπου κρατούντο οι πιο φοβεροί κακούργοι, τέρατα ανθρωπότητας, αληθινές βιαιές.

Μεταξύ των καταδικών ημερών μου με δέμενε σφιχτά. Κανένας δεν δρισκόταν κοντά μου. Οι δυο κακούργοι είχαν και πάλι εξαφανισθή. Γύρισα τότε το κεφάλι μου, και κύτταξα γύρω μου και με κα-

— Όταν συνήρθα θα ήταν μεσάνυχτα. Ήλα στον ουρανό έλαμπε το φεγγάρι. Θέλησα ν' ανασπώσω, μα δεν μπόρεσα. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ κι' νοιώθα τα χέρια και τα πόδια μου δεμένα σφιχτά.

Κανένας δεν δρισκόταν κοντά μου. Οι δυο κακούργοι είχαν και πάλι εξαφανισθή. Γύρισα τότε το κεφάλι μου, και κύτταξα γύρω μου και με κα-

— Αποκράει είν' αυτή, μαρέ, που περνάμε χωρίς νά... μασκαρευτούμε ούτε μία φορά;

(Το Μ. 'Αισαποπούλου)

τέλαβε φρίκη, πάγωσε το αίμα μου! Βρισκόμουν δεμένος πάνω στη γέφυρα ενός ποταμού, κοντά στη λιμνή Καγιουγκά, τοποθετημένος καθέως στις γραμμές του σιδηροδρόμου που θα περνούσε από το μέρος αυτό σε λίγη ώρα!...

» Φανταζόσαστε τον τρόμο, την απελπισία μου, την απερίγραπτη αγωνία μου. Οι δύο κακούργοι μ' εξεδίκοντο σκληρά. Το τραίνο που θα περνούσε σε λίγο θα με κομματιάζε, θα με πολτοποιούσε!... Τά δόντια μου κροτάλιζαν από τη φρίκη που ένιωθα, κρύος ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό μου, η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει μέσα στο στήθος μου!...

» Ήμουν χαμένος! Με περίμενε ο πιο φρικώδης θάνατος. Θα μπορούσα ίσως να μετακινήθω, να κλησώ ξύλο από τις διπλοτροχιές, του τραίνου. Αλλά τότε θα έπεφτα στο ποτάμι και θα πνιγόμουν, έτσι που ήμουν ξεροπόδαρο δεμένος...

» Είναι θαύμα πώς δεν τρελάθηκα αυτή τη νύχτα! Ο αέρας ούρλιαζε γύρω μου και μου φαινόταν πώς άκουγα το θόρυβο του τραίνου που έφτανε και που θα με μετέβαλε σε άμορφο σωρό ματωμένων σαρκιών!

» Τότε μου ήρθε μια ιδέα, να συρθώ και να κολλήσω παράλληλα, ανάμεσα στις δύο σιδηροτροχιές. Ίσως να γλυτώνα έτσι. «Θέε μου, βοήθησέ με!...», ψιθύρισα. Κι' άρχισα με μεγάλον κόπο — γιατί ήμουν πολύ σφιχτά δεμένος — να προσπαθώ να κλησώ ανάμεσα στις γραμμές του τραίνου...

» Πόσων ώρα αγωνιζόμουν σκληρά, με την ψυχή στα δόντια! Ο Θεός το ξέρει... Τέλος, αποκαμωμένος, άσθμαίνοντας, καταμυωλισμένος, καταπληγμένος, κατάφερα να μισοριχτώ ανάμεσα στις σιδηροτροχιές. Έμενε τώρα πάνω στις γραμμές το κεφάλι μου...

» Κι' έξαφνα είδα μακριά ένα φως, η γη σείστηκε κι' άκουσα ένα τρομερό θουτό. Ήταν το τραίνο που έρχοταν ολόταχως μέσα στο σκοτάδι...

» Νάτο!... Πλησιάζει... πλησιάζει... Έρχοταν ο θάνατος να με πάρει. Μισοτρελλός από τρομάρα, έβαλα όλες μου τις δυνάμεις, ανασήκωσα το κεφάλι μου, τίνεξα το κορμί μου και κατάφερα να πείσω ολόκληρο ανάμεσα στις γραμμές...

» Την ίδια στιγμή έφτασε το τραίνο, τραντάζοντας φρικτά τη γη. «Ολος εκείνος ο τρομερός, σκοτεινός όγκος πέρασε από πάνω μου. Κάποια άρπαξη

γάντζωσε τα ρούχα μου και με παρέσυρε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Το κορμί μου χτυπούσε στο έδαφος, κομματία απ' τις σάρκες μου έμεναν πάνω στις πέτρες, ένοιωσα απερίγραπτη παραξάλι, έχασα τις αισθήσεις μου...

» Όταν συνήρθα δρισκόμουν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Ένας φύλακας της γραμμής με είχε βρή το πρωί αναισθητό, καταματωμένον ανάμεσα στις γραμμές, σ' αρκετή απόσταση από το γεφύρι.

» Πάλεψα μέρες με το θάνατο. Κι' όταν τέλος άρχισα να συνέρχωμαι και κυττάχτηκα για πρώτη φορά στον καθρέφτη, είδα ότι τα κατάξανθα μαλλιά μου είχαν απείρσει σαν το χιόνι, μέσα σε μία νύχτα, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα!...

» Ναι! Άσπρίζουν τα μαλλιά, κύριοι, απ' τον τρόμο ή την αγωνία. Αυτή ήταν η αλήθεια, όπως βλέπετε...

Και ο κ. Νερβάλ αναστέναξε κι' άναψε το πούρο του.

ΜΑΞ ΝΟΡΝΤΑΟΥ

Μια μακάβρια υπόθεση

Ο Τζών Λάντριγκαν, ένας μικροϋπαλλήλος στη Νέα Υόρκη κρεμάστηκε από ένα σχοινί μέσα στη σοφίτα ενός ουρανοξύστου, όπου έμενε μαζί με τη γυναίκα του. Η τελευταία, γυρίζοντας από τη δουλειά της, τον βρήκε ν' αγωνιά, γιατί η θηλεία δεν είχε σφιχτή καλά στο λαιμό του. Έκοψε τότε το σχοινί για να τον σώσει. Αλλά ο Λάντριγκαν έπεσε με όρμη στο πάτωμα, χτύπησε στο κεφάλι και πέθανε. Η γυναίκα του ζήτησε τότε από την ασφαλιστική εταιρία να της πληρωθεί το ποσό για το οποίο ο άντρας της ήταν ασφαλισμένος. Αλλά η εταιρία άρνήθηκε, γιατί το σχετικό συμβόλαιο απέκλειε την περίπτωση αυτοκτονίας. Η γυναίκα του Λάντριγκαν κατέφυγε τότε στα δικαστήρια υποστηρίζοντας ότι ο άντρας της δεν πέθανε από το σφίξιμο της θηλείας, αλλά γιατί χτύπησε το κεφάλι του. Η αυτοκτονία δεν συνετέλεσε πλήρως, υποστήριζε ο δικηγόρος της, αφού ο Λάντριγκαν ζούσε ακόμη όταν γύρισε η γυναίκα του. Τα δικαστήρια την εδίκαισαν και κατέδικασαν την εταιρία να πληρώσει την αποζημίωσή. Αλλά η τελευταία απείλησε την κυρία Λάντριγκαν ότι θα την έμηνε για ανθρωποκτονία και την ανάγκασε να παραιτηθεί.

Τό μυστήριο της ζωϊκής ενέργειας

Κινούνται και μεγάλωνουν χωρίς να τρώνε!

Ενώ ο άνθρωπος καυχείται για την ανακάλυψη της ατομικής ενέργειας, υπάρχουν πουλιά μικρά, που κάνουν δυο φορές το χρόνο μια πτήση 3.500 χιλιομέτρων πάνω απ' τον ωκεανό, χωρίς κανένα σταθμό και δίχως να τρώνε τίποτε σ' όλο αυτό το διάστημα (γιατί δεν έχουν ράμφος κατάλληλο για να πιάσουν έντομα στον αέρα). Επί πλέον, τα πουλιά αυτά δεν έχουν ποτέ απόθεμα «καυσίμου ύλης» υπό μορφήν λίπους. Από που λοιπόν παράγουν την τόση ενέργεια που καταναλώνουν για την πτήση τους;

Υπάρχουν επίσης έντομα ικανά να πεδήσουν 100 φορές μακρύτερα απ' το μήκος του σώματός τους και 500 φορές ψηλότερα απ' το ύψος τους, η ν' αναστηκούν βάρη 500πλάσια απ' το δικό τους. Αν ο άνθρωπος μπορούσε να επιτύχει ανάλογες αθλητικές επιδόσεις, θα σήκωνε μ' ευκολία 36 τόνους και θα περνούσε σε διπλάσιο ύψος απ' τον ψηλότερο ούρανοξυστή της Αμερικής!

Είνε γεγονός, βεβαίως, ότι το σώμα των ζώων αποτελείται από τελειοτάτους μηχανισμούς κι' από ανθεκτικώτατα υλικά. Γι' αυτό άλλωστε ένα έντομο, με το σώμα του σκεπασμένο από ένα «θώρακα» πάχους μόλις μισού χιλιοστού, μπορεί να χτυπήσει πάνω σ' ένα τοίχο, καθώς πετάει με ταχύτητα 30 - 40 χιλιομέτρων, και να συνεχίσει έπειτα το πέταγμα του δίχως να πάθει τίποτε!

Ωστόσο, οι γνωστές μας αρχές της μηχανικής δεν αρκούν για να εξηγήσουν αυτά τα καταρράματα των ζώων, για τα οποία χρειάζεται κατανάλωση ενέργειας πολύ περισσότερης απ' όση θα παρήγετο κανονικά απ' την ποσότητα της τροφής τους. Πού βρίσκουν λοιπόν τα ζώα αυτή την παραπάνω ενέργεια; Είναι μυστήριο ακόμη για την Επιστήμη...

Υπάρχει στην τροπική Αμερική ένα είδος μυρμηγκιών, που τρέφονται με μανιτάρια, τα οποία καλλιεργούν μέσα στις υπογειες φωλιές τους, πάνω σε στρώματα από φύλλα. Όταν λοιπόν κοιβαθούν απ' έξω τα φύλλα που τους χρειάζονται για αυτή τη δουλειά, σηκώνουν βάρος διπλάσιο ακριβώς απ' το δικό τους. Ποιος άνθρωπος θάταν ικανός να κουβαλήσει στην πλάτη του δυο άλλους ανθρώπους;...

Εξ' άλλου, τα ίδια μυρμηγκία — αν ληφθούν υπ' όψιν οι αναλογίες των διαστάσεων τους — μπορούν να θεωρηθούν ότι κάνουν 50 χιλιόμετρα δρόμο κάθε μέρα, για να μαζέψουν τα φύλλα, κι' ότι σκαρφαλώνουν σε δέντρα ύψους 8.500 μέτρων!

Δεν μπορούμε παρά να συμπεράνουμε ότι όλ' αυτά τα ζώα έχουν τον τρόπο να χρησιμοποιούν πολύ αποτελεσματικώτερα τις θερμίδες που αποδίδει η τροφή τους, ή ότι αντλούν ενέργεια από πηγές άγνωστες ακόμη στον άνθρωπο...

Αληθινά εκπληκτικά υπήρξαν τα πειράματα του περιφήμου Γάλλου έντομολόγου Ζαν Φάμπρ, που διέθεσε ολόκληρα χρόνια παρακολουθώντας με υπομονή τη ζωή των μικρών πλασμάτων του κήπου του. Ίδιος ασχολήθηκε με τους σκορπιούς και τις αράχνες. Παρατήρησε λοιπόν ότι οι νεογέννητοι σκορπιόι, ενώ δεν έτρωγαν τίποτε στις πρώτες βδομάδες της ζωής τους, βρίσκονταν σε διαρκή κίνηση, κι' έπομένως καταναλάσκον ενέργεια. Οι αράχνες πάλι ανέπτυσαν ακόμη μεγαλύτερη δράση, ενώ έμεναν νηστικές επί ολόκληρους μήνες μετά τη γέννησή τους.

Συνεχίζοντας τις παρατηρήσεις του, ο Φάμπρ διεπίστωσε κάτι ακόμη καταπληκτικώτερο: ότι δεν ελαττώνετο το βάρος των ζώων αυτών, αλλά απεναντίας μεγάλωνε! Έπομένως, η ενέργειά τους δεν προήρχετο από θόρα των ιστών τους. Αντιθέτως, μάλιστα, αποκοτούσαν καινούργιους ιστούς, κατά κάποιον ανεξήγητο τρόπο.

Κατόπιν, ο Φάμπρ έκλεισε μεγάλους σκορπιούς μέσα σε γυάλινα βάζα, που περιείχαν μόνον αέρα κι' αποστειρωμένη άμμο. Τα ζώα αυτά έμειναν εκεί μέσα χωρίς τροφή επί 9 ολόκληρους μήνες. Κι' όμως σ' όλο αυτό το διάστημα εξακολουθούσαν να τρέχουν εδώ κι' εκεί. Δεν ελαττώθηκε δε καθόλου το βάρος τους ως ότου ψόφησαν!

Τα μυστήρια αυτά, που άφισαν έκθαμβο το Φάμπρ, δεν έχουν ακόμη εξηγηθεί απ' τους επιστήμονες. Πάντως, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι σκορπιόι κι' οι αράχνες είναι υπερτέλειες μικρές μηχανές, άσυγκρίτως αποτελεσματικώτερες απ' αυτές που φτιάχνουν οι άνθρωποι.

Τα ζώα ξέρουν να μεταχειρίζονται τις μηχανές του σώματός τους, με κατανάλωση κάποιων άγνωστων ενεργειών, από εκατομμύρια αιώνων. Το σπουδαιότερο δε είναι ότι δεν βάζουν έτσι σε κίνδυνο ολόκληρο τον πλανήτη μας, όπως ο άνθρωπος με τη διάσπασι του ατόμου...

Η άγνωστη έκστρατεία του Φαρκώ

Έπειτα από 6 μηνών έντατικές ανασκαφές στο Άμαράν του βορείου Σουδάν, ήρθαν σε φώς τέσσερες αρχαιότερες αιγυπτιακές πόλεις, χτισμένες ή μια πάνω απ' την άλλη, σε διάφορες εποχές. Είνε η πρώτη φορά που ανακαλύφθηκε μια πόλις των αρχαίων Αιγυπτίων, ηλικίας 3.000 ετών. Το μεγαλύτερο μέρος της ήταν άριστο διατηρημένο, χωρίς σ' ένα παχύ στρώμα άμμου και χυμώσας που την είχε σκεπάσει. Διασώθηκαν ακόμη ανάγλυφα που, παριστάνουν μάχες από μια νικηφόρο έκστρατεία των Φαραώ στο Σουδάν.

Τραγ κό καρναβάλι

Ήταν η τελευταία Κυριακή του Καρναβαλιού στη σκοτεινή εκείνη εποχή της κατοχής. Έποχη που ο κόσμος δεν γλεντούσε πια. Το γέλιο, η χαρά, το ξεφάντωμα, τα πάντα τα είχε σκεπάσει ο μαύρος πέπλος της αγωνίας και του φόβου. Οι άνθρωποι κλεινότουσαν νωρίς στα σπίτια τους με μια προσευχή στη σκέψη και στη χείλη: «Να ξημερώση ο Θεός τη μέρα χωρίς κακό αναπάντεχο».

Κάπου, εκεί κοντά στα Έξαρχεια εκείνο το βράδυ οι κοπέλλες της γειτονιάς μαζεύτηκαν στο σπίτι του κυρίου Καλκάνη, καθισμένες γύρω από τη φωτιά του κόκ όπου έβραζαν τα ρεβύθια για το βραδυνο φαί. Συζητούσαν για άλλες περασμένες χρονιές όταν ο κόσμος γλεντούσε ξενιστά, χαρούμενα.

Έτσι η κάθε μια, παρασυρμένη από τις διηγήσεις που έκαναν οι μεγαλύτερες, φανταζότανε τον έαυτό της, ή μια ως κολομπό, ή άλλη μαρκησία, ή άλλη πιερότο. Τέλος, το όνειροπόλημα των κοριτσιών το σκέπασε η σιωπή και θλίψη θαμνιμένη εύχιας κάτω από την αγωνία του πολέμου.

Η Πιπίτσα, το κορίτσι του σπιτιού, όπου είχαν μαζευτεί τα κορίτσια της γειτονιάς για να περάσουν τη βραδιά τους ως τις έννεα που επιτρεπόταν η κυκλοφορία, ήταν μια κοπελίτσα ως δεκάξη χρονών, λεπτή, κατάξανθη που στα γαλανά της ματιά καθρεφτιζόταν όλη η άγγελική καλωσύνη της ψυχής της.

Από μικρό κοριτσάκι, η Πιπίτσα, είχε στερηθεί τη μανούλα της και ζούσε με τον πατέρα της τον κύριο Απόστολο Καλκάνη, το φαρμακοποιό, και με το μεγάλο αδελφό της.

— Εγώ, είπε κόβοντας πρώτη τη σιωπή, δεν νύθηκα ποτέ μασκαράς σαν μεγάλη κυρία. Όλο βλαχούλα μ' έντυνε ο μπαμπάς με τη θεία μου, και άπαχη...

— Άς μην ήταν ο πόλεμος κι' ως ντυνόμαστε και άπαχηδες, είπαν δυο άλλες συνομήλικες της Πιπίτσας που η στιγμήμια μελαγχολία τους είχε σβύσει από τα χελάκια τους το χαμόγελο.

Όταν η συντροφιά διαλύθηκε, η Πιπίτσα άπομεινε συλλογισμένη κι' ένα χαμόγελο φώτισε ξαφνικά το προσωπάκι της.

— Θα ντυθώ απόψε μασκαράς, ψιθύρισε.

— Άνοιξε το μεγάλο μπαούλο και διάλεξε ανάμεσα απ' τα παλιά φορέματα της μητέρας της ένα κιτρινωπό από την πολυκαιρία μεταξωτό φόρεμα: ήταν το υφικό της μανούλας της που στον καιρό του ήταν λευκό!

Το φόρεσε. Το στόλισε με μια κόκκινη σάρπα, το έσφιξε στη λεπτή της μέση, γύρισε το γιάκα όσα πιο βαθιά μπορούσε γύρω στο λαι-

μό της κι' έτσι σχημάτισε ένα στρογγυλό ντεκολτέ που άφηνε να φαίνεται ο κατάλευκος κόρφος της. Έλυσε τα χρυσάφια της μαλλιά που έφταναν στους γυμνούς της ώμους και καμάρωσε την ομορφιά της μπρος στον καθρέφτη.

— Τι όμορφη που είμαι! ψιθύρισε με θαυμασμό. Νάχα μια μάσκα...

Θυμήθηκε, όμως, πώς υπήρχε μια μαύρη δαντελινία μάσκα σε κάποιο ράφι και ανέθηκε σε μια καρέκλα να τη φτάση.

Τη φόρεσε κι' αυτή και σιγοτραγουδώντας κατέβηκε τρεχάτη τις σκάλες για να πάει στ' αντίκρουνο φαρμακείο του πατέρα της.

— Αν δεν μ' γνωρίση άμέσως θα κάνωμε γέλια με τον μπαμπά, συλλογιζόταν, χαρούμενη, που έβλεπε κιάλας τον πατέρα της να ξεκαρδίζεται στα γέλια και να την αγκαλιάζει δίνοντας της τις πιο στοργικές εύχες.

Κι' έτρεχε, πετούσε για να φτάσει πιο γρήγορα.

Ο δρόμος ήταν κατασκότεινος. Ένας θόρυβος αυτοκινήτου άκουσθηκε ξαφνικά κι' ύστερα ένας θαμπός προβολέας φώτισε για μια στιγμή σαν αστραπή το δρόμο. Έπειτα πάλι το σκοτάδι απλώθηκε πηχτό.

Η Πιπίτσα σταμάτησε λίγο για να περάση το αυτοκίνητο κι' έπειτα με τη φόρα που της έδινε η χαρά κατέβηκε από το πεζοδρόμιο. Το αυτοκίνητο, όμως, είχε πίσω τον ρυμουλκό, όπως όλα σκεδόν τα αυτοκίνητα των Γερμανών. Η άμοιρη παιδούλα δεν το είδε, δεν το φαντάσθηκε και ούτε πρόφτασε να σταματήσει. Μια στριγγή φωνή ακούστηκε μέσ' το σκοτάδι. Έπειτα... τ' απότομο σταμάτημα του αυτοκινήτου και οι δυσχεστερημένες κραυγές των Γερμανών.

Με φόβο οι γείτονες βγήκαν (στις πόρτες, στο παράθυρα και ρωτούσαν ο ένας τον άλλο:

— Τι τρέχει;

Η νυχτερινή περίπτωση με το νυτοφάνεο στο χέρι πλησίασε τους δυο Γερμανούς που κατέβαιναν απ' το αυτοκίνητο.

— Μια γυναίκα σκοτωμένη! είπε ο ένας αστυφύλακας και τότε όλοι ξεχύθηκαν στο δρόμο γύρω απ' το δυστύχημα.

Το θέαμα που αντίκρουσαν κάτω από το μπλε φως του νυτοφάνεου ήταν τραγικό: ένα γυναικείο άψυγο κορμί βρισκόταν πεταμένο στην άκρη.

Όλοι μαζί φέρανε τη σκοτωμένη μέσ' στο στενο που ήταν το φαρμακείο με το ρολά μισοκατεδαμμένα και την ακούμπησαν πάνω στο μικρό καναπέ.

Κανείς δεν τολμούσε να βγάλη τη μαύρη μάσκα από το πρόσωπο της νεκρής, λες και φοβόντουσαν μην αντίκρυσαν κάποιο γνωστό, δικό τους πρόσωπο.

— Ποια νάναι αυτή η δυστυχισμένη;

— Ένα σπαραχτικό μουγγρητό σταμάτησε τις σκέψεις τους.

Ο γέρο φαρμακοποιός που είχε ακούει από πάνω της για να δει αν ζή ακόμα, είχε τραβήξει τη μάσκα κι' αντίκρυσε το κενό πρόσωπάκι της μονακίτης κορούλας του.

— Παιδί μου, κόρη μου, ούρλιαξε με απελπισία, κι' ο δύσμοιρος πατέρας σωριάστηκε πάνω στο άψυχο κορμί της Πιπίτσας του.

Στ' αναμεταξύ έφτασε το φορείο των Πρώτων Βοηθειών.

Ο πατέρας, ένας αστυφύλακας και μια γειτόνισσα πήγαν μαζί.

Εκεί πιστοποιήθηκε ο θάνατος της Πιπίτσας που δυο ώρες πριν είχε σκεφτεί να κάνει το μελαγχολικό παρατούλη της να ξεκαρδιστεί στα γέλια, βλέποντάς την ξαφνικά μασκαρεμένη να μπαίνει στο φαρμακείο του.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΣΑΣ

Μια άπλουστέρη χειρουργική επέμβασις

Έκείνοι που είδαν τις τελευταίες μέρες τη Ρίτα Χαιηγουωρθ παρατήρησαν με έκπληξη ότι είχε αλλάξει το χρώμα των ματιών της. Για την ακρίβεια, αυτή η αλλαγή έγινε δυο φορές.

Το φυσικό χρώμα των ματιών της διάσημης βεντέτσας είναι το καστανό. Αλλά πριν από λίγο καιρό, η Ρίτα Χαιηγουωρθ υπεβλήθη σε μια εγχείρησι — που είναι, άλλωστε, άπλουστατή — για ν' αποκτήση γαλανά ματία.

Αυτή η αλλαγή δεν άρεσε, όμως, στον Άλχη Χάν, που δεν δίστασε να εκφράση τη δυσανεκεία του στη Ρίτα. Η ήθοποιός τον παρακάλεσε τότε να μην ιδωθούν επί 24 ώρες. Κι' όταν τὸν ξαναφώνασε κοντά της, έπειτα από αυτό το διάστημα, ο Άλχη Χάν την είδε να έχη και πάλι τα καστανά ματία που τόσο είχε αγαπήσει σ' αυτή...

Η αλλαγή του χρωματισμού των ματιών είναι εξαιρετικά απλή. Υπάρχουν, μάλιστα, τόσο στην Εύρωπή όσο και στην Αμερική, αρκετοί δεξιότεχνοι, που μπορούν να την πραγματοποιήσουν μέσα σε λίγα μόνο λεπτά.

Το χρώμα των ματιών εξαρτάται, ως γνωστόν, από τον αριθμό των χρωμοσωμάτων που βρίσκονται στα μεσοδερμικά στρώματα της ίριδος. Όσο περισσότερα είναι, τόσο πιο σκούρο φαίνεται το χρώμα του ματιού και αντίστροφα. Αυτά τα χρωμοσώματα δίνουν επίσης στο μάτι το γαλανό, καφέ ή κνκρίζοπράσινο χρώμα του. Αύξανοντας, λοιπόν, τον αριθμό τους ή αντίθετα ελαττώνοντας τον, μπορούμε να δώσωμε στο μάτι το χρώμα που επιθυμούμε.

Αλλά η επιστήμη δεν κατάφερε ακόμη να φθάση σ' αυτό το αποτέλεσμα. Κατάρθωσε, όμως, κάτι άλλο, που είναι το ίδιο σημαντικό. Είναι σε θέσι, δηλαδή, να εισαγάγη μέσα στην ίριδα σταγονές από ώρισμαμένα υγρά, που τροποποιούν τη σύσταση των χρωμοσωμάτων και τα κάνουν να παίρνουν το χρώμα που επιθυμούμε.

Αυτή ακριβώς ήταν η εγχείρησις όπου υπεβλήθη η Ρίτα Χαιηγουορθ δυο φορές για να επιτύχη την αλλαγή του χρωματισμού των ματιών της. Οι δυνατότητες όμως της «αισθητικής χειρουργικής του ματιού» δεν περιορίζονται μονάχα σ' αυτό. Όρισμένοι βιρτουόζοι κατορθώνουν ακόμη να προκαλέσουν τη διαστολή ή τη συστολή της κόρης, με την εισαγωγή διαφόρων ουσιών, που έχουν την ιδιότητα να παραλύουν ή να διεγείρουν μια κατηγορία από τα νευρά που βρίσκονται στο εσωτερικό της ίριδος.

Απ' αυτές τις δυνατότητες της «αισθητικής χειρουργικής του ματιού» φαίνεται πώς έχουν επωφεληθεί και μερικοί γκάνγκστερς, που ενοήθηκαν στην εξάσκηση του «έπαγγελμάτος» των σ' αποσύρθηκαν απ' αυτό για να απολαύσουν τους καρπούς της αίματηρης δράσεώς των. Αυτοί οι τώες κακοποιοί, που εμφανίζονται σήμερα σαν τζέντλεμαν, δεν περιορίσθηκαν μόνο ν' αλλάξουν το πρόσωπό τους, με κατάλληλες χειρουργικές επεμβάσεις. Αλλάξαν ακόμα και το χρώμα των ματιών τους, που θα μπορούσε ίσως να τους προδώση μια μέρα.

Το μειονέκτημα των αισθητικών επεμβάσεων στο μάτι είναι ότι παρέχουν προσωρινά αποτελέσματα. Πρέπει, δηλαδή, να επαναλαμβάνονται κατά ώρισμένα χρονικά διαστήματα, γιατί, διαφορετικά, το μάτι ξαναπαίρνει την προηγούμενη απόχρωσι.

Στην Αμερική, κάνουν δυο είδων αισθητικές επεμβάσεις: τις μόνιμες και τις προσωρινές.

Η διάρκεια των αποτελεσμάτων των μόνιμων επεμβάσεων είναι περίπου ένας χρόνος. Τα αποτελέσματα των προσωρινών επεμβάσεων, εξ' άλλου, διαρκούν από 3 ημέρες έως 2 εβδομάδες.

Προκειμένου για τη διαστολή της κόρης, πολλά αμερικανικά ινστιτούτα κάνουν πρόχειρες επεμβάσεις, που έχουν διασταλτικά αποτελέσματα για μια ή δυο ημέρες. Πλλες γυναίκες, όταν θέλουν να πάνε σ' ένα χορό σ' μια κοσμική συγκέντρωσι κλπ., καταφεύγουν σ' αυτά.

Μια 100ούτις μεζεϊνική σουίτς

Προκειμένου να γιορτάση τον προσεχή μήνα τα 101 χρόνια της, η κυρία Βιταλίνη Μαννέ, κάτοικος του Γαρ ντε Πλάν, παίρνει ραψώματα σουίτς, σάμπα και ζιττεμπούργκι. Όπως έδηλωσε, θέλει να κάνει μια μικρή έκπληξι στα δισέγγονα της...

KOLYNOS
DENTAL CREAM

Ομοι οροδωαδουν
ν' αδορμμηθουν την εξαιρετικην
οδοντοκρεμα

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α°ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Εσύ είσαι, Ζάν μου;...
Τό χαλί έπνιγε τὰ δῆμάτῃ του, καθὼς προχωροῦσε μέσα στὸ δωμάτιο. Νόμιζε πὼς κοιμοῦταν ἡ Ἐλίζα, κοντὰ στὸ μισανοιχτὸ παράθυρο, ποὺ οἱ κουρτίνες τοῦ ἀνέμιζαν ἐλαφρά. Μὰ αὐτὴ, μὲ τὴ λεπτὴ ἀκοή της, ἀκούγε καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ζάν σου... τῆς ἀπάντησε.

Καὶ προχώρησε ἀκόμη πρὸς τὰ λεπτοκαμωμένα καὶ χλωμά χέρια της ποὺ τοῦ ἀπλωνε, σὰν νάνοιωσε κι' ὅλας τὴν παρῳσία του, προτοῦ φτάσει κοντὰ της. Ἐκεῖνη ἀγγίζει τὰ ρούχα του, ἐπειτα πατάει τὸ πρὸσώπῳ του, ποὺ σκυβε πάνω ἀπ' τὴν πολυθρόνα της.

— Ναι, εἶσαι σὺ... μουρμούρισε. Νοιώθω τὸση εὐτυχία, ὅταν σὲ βλέπω μὲ τὰ χέρια μου, ποὺ ἀντικαθίστουν τὰ φτωχὰ μου μάτια!... Ἐλα πιὸ κοντά!...

— Ἀγαπημένη μου Ἐλίζα!

Φίλησε τὰ σκούρα βλέφαρά της, ποὺ ξεχώριζαν γυμνὰ στὸ ἄσπρο τῆς πρὸσώπου. Ἐκεῖνη δὲν τὸν ἀφῆσε ν' ἀνασηκωθῇ πάλι. Ἐσφίξε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο τῆς χέρια πάνω στὸ πρὸσώπῳ της, γιὰ νὰ κρατήσει περισσότερο τὸ γλυκὸ φίλὶ στὰ σδυσμένα τῆς μάτια.

— Ὁ, ἄς ἦταν νάμαστε πάντα ἔτσι! μουρμούρισε. Ἡ ζέστη τῶν χειλιῶν σου μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μοῦ ξαναδίνῃ τὸ φῶς!... σὲ βλέπω, Ζάν μου, ἐσένα ποὺ σ' ἔχασα!...

Ὁ ἄντρας ἔκαμε μιὰ ἀδιόρατη κίνησι ἀδμονοίας.

— Πρέπει νὰ φύγω πάλι, Ἐλίζα... εἶπε.

— Ὁ, τὸ ξέρω, εἶμαι πολὺ ἀπαιτητική! Ὅχις δίκω νὰ μὲ μαλώσῃς!... Μὰ θὰ μπορούσα νὰ μείνω ἔτσι, ὡς ὁλόκληρες, ναὶ θάνατος μιὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα γιὰτὶ σ' ἔχω κοντά μου... Μὴν ξεχνᾷς πὼς τώρα πιά βλέπω μόνο μὲ τὰ δικά σου μάτια!... Ἐλα, κάθησε δίπλα μου λίγο ἀκόμη, Ζάν μου... Ἐλείπεις τὸ-

σπν ὥρα!... Ὅχις νὰ μοῦ πῆς πολλὰ πράγματα, ποὺ πῆγες, τί ἔκανες, τί εἶδες...

Ὁ Ζάν τράβηξε ἕνα σκαμνὶ καὶ κάθησε δίπλα στὴν πολυθρόνα τῆς γυναίκας του. Τὰ μικρὰ τῆς χέρια ἦταν πλεγμένα, σὰ δαχτυλίδια, γύρω ἀπ' τὰ δαχτυλά του.

— Τὰ δέντρα ὅλα ἔχουν βγάλει φύλλα... τῆς εἶπε. Εἶδα τίς φιλενάδες σου, τὴ Ζανὲτ καὶ τὴν Ἐμιλιέν... εἶνε πάντα πολὺ ὁμορφες... ὅπως καὶ σὺ, Ἐλίζα μου...

Ἐνα χαμόγελο φώτισε τὸ πρὸσώπῳ τῆς τυφλῆς.

— Ξαναπές μου το, ἀγαπημένη μου!... μουρμούρισε. Μοῦ κάνει τόσο καλὸ νὰ σκέπτομαι πὼς δὲν ἄλλαξε τίποτε... πὼς ὅλα γύρω μου μένουν ὅπως ὅταν ἦμουν ἱκανὴ νὰ τὰ ἰδῶ... ὅταν δὲν εἶχα ἀκόμη θυσιᾶ στὸ αἰώνιο σκοτάδι!... Πές μου, ξαναεἶδες ἐκεῖνη τὴ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία σὲ εἶχα παρεξηγήσει!...

— Τὴν κυρία Ντυλάκ; Μὰ εἶνε μὴδὲν μπροστά σὲ σένα! Ἐχει ψαρά μαλλιά κι' ἕνα πρὸσώπῳ ἀνέκφραστο!

— Ἐγὼ ἀντιπαθῶ τὴ φωνή της. Ἐχει τὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου χωρὶς ψυχὴ. Κι' ὡστόσο εἶνε μουσικὴ ἡ φωνή της... ἔχει κάτι νότες μελωδίες σὰν κελάδῃμα παιδιού... Φαίνεται πὼς ἔρχεται ἐδῶ γιὰ κάτι ποὺ δὲν ξέρω!... Μὰ συχῶρες μὲ γιὰ τὴ φλυαρία μου! Ὅλες οἱ αἰσθήσεις μου ἔχουν γίνει μάτια, ἀπὸ τότε ποὺ δὲν βλέπω... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ φαίνεται σὰν μιὰ σκοτεινὴ μοῖρα ὁμορφιά... Κι' ἔπειτα ἔχω τὴν ἰδέα... δὲν ξέρω γιὰτὶ!... ὅτι μὲ ξεγελάς λιγάκι, ὅταν μὲ βρίζεις ὁμορφῇ.

— Τί ἀνοησία!... Εἶσαι πάντα ἡ ἰ-

λεπτό της πρὸσώπῳ εἶχε μαραθῇ, εἶχε γεμίσει ρυτίδες, προπάντων γύρω ἀπ' τ' ἀρρηστὰ μᾶτια της. Τὰ χρυσὰ μαλλιά της ἦσαν τώρα κάτασπαρα.

Ἐνα θαῦμα ὅμως τῆς ἀγάπης, τὴν ἔκανε νὰ πιστεῖται πὼς εἶχε διατηρήσει τὰ νεῖατά της. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Ζάν τὴν ξεγελοῦσε ἀπὸ συμπόνοια μὲ τὸ βλῆμα τῆς ἀμεταβλήτης ὁμορφίας της. Ἐτσι, ἡ ψευδαίσθησις τῆς εἶχε γίνει ἕνα μαγεμένο γυάλινο παλάτι, ὅπου ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ σὰν σὲ ὄνειρο, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε χάσει τὸ φῶς της. Κι' ὁ Ζάν, σὰν μάγος μέσα στὸ φανταστικὸ αὐτὸ κόσμῳ τῆς εἶχε δημιουργήσει, τὴν εἶχε πείσει πὼς τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει γύρω της.

Κι' ἡ Ἐλίζα ζούσε μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἰλλουζιόν, καὶ φοροῦσε ἀκόμη ἐλαφρά φορεματάκια καὶ κορδέλλες, θέλοντας

Τὸ χαλινὸν τοῦ παιδάτε

Δραματικὸ διήγημα

Δια, ὥραία, ὅπως σὲ γνώρισα!

— Φοβάμαι τόσο πολὺ!... Κύτταξε... δὲν ἔχω μιὰ ρυτίδα ἐδῶ στὰ μάγουλά μου; Δὲν ἔχουν φανῇ στὰ μαλλιά μου λίγες ἄσπρες τρίχες;... Ὁ, νὰ μπορούσα νὰ μείνω πάντα ἡ ἴδια, ἡ ὁμορφὴ Ἐλίζα ποὺ ἀγάπησες τόσο πολὺ!

Ἀπλώσε πάλι τὰ χλωμά της χέρια — λεπτὰ καὶ ζωντανὰ λουλούδια, ἐμψυχωμένα ἀπὸ κάποια μετρησιμὴ ζωὴ. Τράβηξε πιὸ κοντὰ τῆς τὸ πρὸσώπῳ τοῦ Ζάν καὶ τὸ κύτταξε μὲ τὰ σδυσμένα μάτια της, σὰν νὰ τόβλεπε, σὰν νὰθελε νὰ διαβάσῃ τὴ σκέψι τοῦ σὴ μάτια του.

— Ὁχι, ὄχι, Ἐλίζα, δὲν ἔχεις οὔτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ ἄσπρη τρίχα... Τὰ μάγουλά σου εἶνε πάντα σὰν τριαντάφυλλα...

— Μὰ καὶ σὺ εἶσαι πάντα ὁμορφος, Ζάν μου. Τὰ μάτια μου σὲ βλέπουν πάντα νέο κι' ὥραίο... Δὲν ἔπαθα ποτέ νὰ σὲ βλέπω ὅπως ἦσουν ὅταν σὲ πρωταγάπησα... Κι' ὡστόσο μοῦ φαίνεται κάποτε σὰν ν' ἄλλαξε κατὶ τι σὲ σένα!

Ἡ Ἐλίζα εἶχε χάσει τὴν ὁρασί της πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Τὰ μάτια της εἶχαν σκοτεινιάσει λίγο-λίγο... Κι' ἀπὸ τότε ζούσε πίσω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ τοῖχο. Τὸ μόνο ποὺ τὴ συνέδεε μὲ τὸν κόσμῳ, ἦταν ἡ τρυφερὴ στοργὴ τοῦ Ζάν, ποὺ εἶχε γίνει τὸ ζωντανὸ φῶς της.

Σὰν τὸ τριαντάφυλλο ποὺ μαδάει, τὸ

νᾶνε πάντα ὅπως τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶδε τὸ πρὸσώπῳ της στὸν καθρέφτη — δίχως νὰ φαντάζεται πόσο ἀξιοθημένη ἀντίθεσι ἀποτελοῦσαν αὐτὲς οἱ κοριτσιάτικες κοκεταρίες μὲ τὸ γερασμένο της πρὸσώπῳ.

Μιὰ μέρα, τὴν εἶχε ἀποκοιμίσει στὴν πολυθρόνα τῆς ὁ μονότονος θόρυβος τοῦ ὁροῦ, ποὺμπαινε ἀπ' τὸ μισοκλειστὸ παράθυρο. Ἐαφνικά, τὴν ξύπνησαν ψιθυρίσματα ἀπ' τὸ ἄλλο δωμάτιο.

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ζάν. Ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ μιλοῦσε, κάπως εἰρωνικά, ἦταν ἡ κυρία Ντυλάκ, αὐτὴ ἡ τόσο ἀντιπαθητικὴ...

Ἡ Ἐλίζα σηκώθηκε ἀθόρυβα ἀπ' τὴν πολυθρόνα της καὶ, μὲ τὰ χέρια τετωμένα μπροστά, προχώρησε γὰ τὴν πόρτα τῆς διπλῆς καμάρας. Τὸ χαλὶ δὲν ἄφηνε ν' ἀκουστοῦν τὰ βήματά της.

— Εἶσαι ὁμορφῇ... πολὺ ὁμορφῇ! ἔλεγε ὁ Ζάν στὴν ἄλλη. Ποθὼ νὰ ζήσω γιαντιστὸς μπροστά σου! Ἡ ζωὴ ἄρχισε γιὰ μένα μόνον ἀφ' ὅτου σὲ γνώρισα...

Τὸν δέκαφε ἕνα ἀσημένιο γέλιο. — Τὰ ἴδια λές καὶ στὴ φτωχική τὴ γυναῖκα σου! τοῦ ψιθύρισε ἡ φιλενάδα του. Τὴν ἔχεις κάνει νὰ πιστεῖται πὼς εἶνε πάντα ἡ ζωντανὴ ὁμορφιά γιὰ σένα, μ' ὅλες τὶς φρικτὲς τῆς ζῆρας καὶ τὶς ἄσπρες τρίχες της...

Σώπασαν ἑαφνικά κι' οἱ δύο παγωμένοι... Μιὰ σιλουέττα εἶχε φανῇ στὸ αἰοῖμα τῆς πόρτας.

— Ζάν!... Ζάν μου!... τραύλισε σπακτικά μιὰ φωνὴ ραγισμένη.

Τὸ γυάλινο παλάτι τῆς Ἐλίζας εἶχε κομματιάσῃ... καὶ μαζί τοῦ ἔσπασε κι' ἡ καρδιά της!... Ἐκάμε ἄλλο ἕνα βῆμα, τρεκλίζοντας, καὶ σωρῆσθηκε νεκρὴ ἐμπρὸς στὰ πόδια τοῦ συζύγου της.

KAMIA LEMONIE

Στὸ βασίλειο τοῦ ὑπνίου...

Ἡ καλλίτερη ὥρᾳ γιὰ τοὺς λαοπόδτες

Ἐνας συγχρονισμένος λαοπόδτης, ποὺ ἐργάζεται μ' ἐπιστημονικὸ τρόπο, πρέπει νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὰν ὥρα κοινοῦνται κάθε βράδυ τὰ βυμάτῃ του, πρὶν ἐπιχειρήσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ σπῆτι τοῦς τῆς νύχτας... Πραγματικά, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῇ πειραματικά, ἡ καλλίτερη στιγμὴ γι' αὐτὸν εἶνε 1-1½ ὥρα ἀφ' ὅτου ἀποκοιμήθηκαν οἱ ἑνοικοί, γιὰτὶ τότε κοινοῦνται βαθύτερα κι' ἔχουν νερκωθῇ τελείως οἱ αἰσθήσεις τοῦς. Κατόπιν, ὁ ὕπνος τοῦς γίνεται αἰγᾶ-σιγὰ ἐλαφρότερος. Ἐπειτὰ ἀπὸ 4 ὥρες περίπου, οἱ κοιμισμένοι μποροῦν νὰ συσχετίσουν ἀμέσως ὅλες τὶς πνευματικὲς τοῦς ἱκανότητες, καὶ 2 ὥρες ἀκόμη ἀργότερα εἶνε εἰς θέσιν νὰ σκεθοῦν αὐτοστιγμῇ, ἀν ξυπνήσουν ἀπὸτοῦ, καὶ ν' ἀμνηθοῦν ὅπως πρέπει κατὰ τοῦ λαοπόδτου.

Γιὰτὶ λοιπὸν δυσκολευόμαστε συνηθῶς νὰ σηκωθοῦμε ἀπ' τὸ κρεβάτι μας τὸ πρωί, μολοντὶ ἔχομε κοιμηθῇ ἐπὶ 8 ὁλόκληρες ὥρες; Ὅχι ἐπειδὴ εἴμαστε ἀκόμη πραγματικά κουρασμένοι, ἀλλὰ γιὰτὶ ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς μας εἶνε ἡ τελευταία πνευματικὴ ἱκανότης μας ποὺ ξαναγυρίζει μετὰ τὸ ξυπνημά μας. Ἐπὶ πολλὴν ὥρα ἀφῶ μᾶς ξυπνήσῃ τὸ ξυπνητήρι, τὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου μας ποὺ ἐλέγχει τὴ θελήσῃ μας, εἶνε ἀκόμη λίγο νερκωμένο. Ξερούμε πὼς εἶνε καιρὸς νὰ σηκωθοῦμε, κι' ὅμως δὲν κατορθώνουμε νὰ πετάξουμε τὰ σκεπτάσματα.

Ἐνῶ ἕνας ξαφνικὸς θόρυβος τὴ νύχτα μπορεῖ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ, εἶνε δυνατόν, ἀντιθέτως, νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ κοιμώμαστε ἐνῶ ἡ κρεββατοκάμαρά μας ἔχει γεμίσει μὲ καπνοὺς ἢ μὲ γκάς, ἢ ἐνῶ πέφτει στὸ πρὸσώπῳ μας δυνατό φῶς. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ἡ ὁρασίς κι' ἡ ὁσφρησίς μας νερκωνονται γρηγορώτερα καὶ βαθύτερα ἀπ' τὴν ἀκοή. Μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ κοιμηθοῦμε μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια ὑπὸ ὥριστες συνθήκες, χωρὶς νὰ βλέπουμε τίποτε.

Οἱ κυριώτερες λειτουργίες τοῦ σώματος — κυκλοφορία τοῦ αἵματος, πέψις καὶ ἀναπνοή — ἐπιδρᾶν δυνάμει ὅλες στὸν ὕπνο μας. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις πέφτει, ἀλλὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος φοουκῶνουν λίγο, ἀπὸ τὴ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

Τὸ αἶμα ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἡμέρα στὸν ἐγκεφαλὸ, συγκεντρώνεται τὴ νύχτα κατὰ ἀπ' τὸ δέσμα. Ἐτσι, ὁ ἐγκέφαλος διατρέφεται ἀνεπαρκῶς καὶ βυθίζεται σὲ νερκῇ, ἐνῶ τὸ δέσμα θερμαίνεται περισσότερο κι' ἰδρώνει. Νὰ γιὰτὶ αἰσθανόμεθα ζέστη στὸ κρεβάτι, μολοντὶ, ἀν θερμομετρηθοῦμε, θὰ βροῦμε ὅτι ἡ

ΖΚΟΠΤΙΚΗ • ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Σύστημα ποὺ κάνει θαύματα καὶ στὶς τελείως ἀρχαίες καὶ ἀγράμματος νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν χωρὶς κούκλες καὶ πρόδες

ΑΘΗΝΑΙ:

Υπερίδου 3. Πλ. Συντάγματος

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

Βασ. Κωνσταντίνου 73

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

Πρίγκηπος Νικολάου 32

θερμοκρασία μας ἔχει κατεβῇ κατὰ μισὸ βαθμὸ τὸ λιγώτερο. Ἡ θερμότης διασκορπίζεται τότε περισσότερο ἀπ' τὸ δέσμα, καὶ γι' αὐτὸ κρῶνουμε εὐκόλῃ, ἀν δὲν εἴμαστε καλά σκεπασμένοι.

Ἡ συνήθεια ποὺ ἔχομε νὰ κλῶνουμε τὸ κεφάλι μας κατὰ ἀπ' τὰ σκεπτάσματα γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε, εἶνε ἀρχαϊοτάτη κι' ἔχει ἀπλὴ ἐξηγήσι: Ὁ ζεστὸς ἀέρας ποὺ ἀναπνεόμε ἔστι, φέρνει εὐκολώτερα τὸν ὕπνο. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ σκύλοι, ὅταν κρῶνουν τὸ μουςοῦδι τοῦς κατὰ ἀπ' τὰ πόδια τοῦς γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Καὶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς σκελετοῦς πρωτογόνων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀρειχάλκου, ποὺ βρέθηκαν στὴν Ἀγγλία, ἦσαν θαμμένοι σὲ τέτοια στάσι, μὲ τὰ χεῖρά τοῦς πάνω ἀπ' τὸ πρὸσώπῳ τοῦς, προφανῶς ὅπως κοιμόνταν. Ἡ συνήθεια λοιπὸν αὐτὴ ὑπῆρχε πολὺ πρὶν ἐφευρεθοῦν τὰ κρεββάτια.

Οἱ ἐργαζόμενοι πνευματικὰ χρειάζονται περισσότερον ὕπνο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουν σωματικὴ ἐργασία, γιὰτὶ στοὺς πρώτους ἐξαντλεῖται γρηγορώτερα τὸ ἀπόθεμα τῆς ἐνεργείας τοῦς.

Ὡστόσο ἡ ἱστορία εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἐξαιρέσεις αὐτοῦ τοῦ κανόνος. Ὁ Μέγας Ναπολέον π. χ. ἀρκεῖτο σὲ 6 ὥραν ὕπνο, καὶ μάλιστα κοιμόταν πολλές φορές πάνω στ' ἀλόγῳ τοῦ. Ὁ Τσάρτσιλ πάλι, στὸν τελευταῖο πόλεμο, ἐργαζόμενος ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ θεθεῖνος τὸ ἐπίτελειό του καὶ τοὺς ξένους ἐπισκέπτες μὲ τὴν ἀπίστευτὴ ἐνεργητικότητα ποὺ εἶδεινε ἀκόμη στίς 3 τὸ πρωί! Ἀναπλήρωνε ὅμως αὐτὴ τὴν ἔλλειψι ὕπνου, ἐπαφελόμενος ἀπὸ κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ κοιμηθῇ 10 λεπτά τὴν ἡμέρα, μέσα στ' αὐτοκίνητό του ποὺ τὸν πήγαινε στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεῖα, ἢ στὸ γραφεῖο του, σὲ διαλείμματα, ἀνάμεσα στίς συνουσίες του...

Ἀντιθέτως, ὁ στρατάρχης Μοντγκόμερυ ἐννοοῦσε νὰ κοιμάται πάντα κάθε βράδυ στίς 10, ἀκόμη κι' ὅταν βρισκόταν στὴν ἐρημῳ. Ἀφῶ κατέστρωνε λεπτομερῶς τὰ σχέδια τῆς μάχης, εἰδιωνε κάθε σκέψι ἀπ' τὸ νοῦ του, γιὰ νὰ κοιμηθῇ ξεκούραστα καὶ νὰ ξυπνήσῃ ἐνωρίς τὸ πρωί φρέσκος κι' ἐτοιμος γιὰ δράσι.

Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ καλλίτερη συνταγὴ γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ αἰπνία: νὰ καλλιεργήσουν τὴ δύναμι ν' ἀδείξουν τὸ νοῦ τοῦς ἀπ' ὅλες τὶς σκοτούρες καὶ τὶς ἀγωνίες τῆς ἡμέρας καὶ νὰ προετοιμαζονται γιὰ τὴν ἀπόλυτὴ ἀνάπαυσι, πρὶν πέσουν στὸ κρεβάτι.

Ἐνας ἀκόμη πρακτικὸς τρόπος, ὅταν ὁ ὕπνος σὰς ἀποφεύγῃ, εἶνε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάνετε μιὰν ὁποιαδήποτε δουλειά, π. χ. νὰ καθαρίστε τὰ ρούχα σας. Δὲν θ' ἀργήσετε τότε νὰ νοιώσετε κουρασμένο τὸν ἑαυτὸ σας, τόσο ὥστε νὰ κοιμηθῇτε ἀμέσως μόλις πέσετε στὸ κρεβάτι.

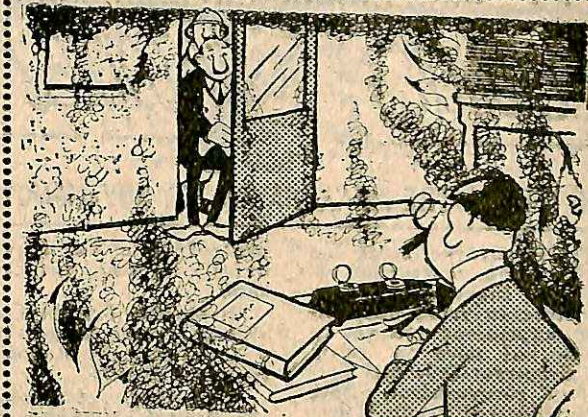
•••

Ἀπερίχ φορολογουμένου

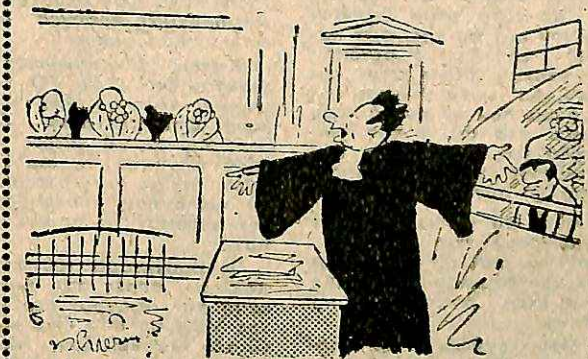
Μιὰ ἀληθινὰ ἀσυνήθιστη περίπτωσις ἀπασχόλησε τελευταίως τὸν ἔφορο κάποιας ἀμερικανικῆς πόλεως. Ἐνας φορολογούμενος παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ γυναῖκα μου διαθέτει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ μισθοῦ μου γιὰ νὰ συντηρῇ ἕνα νεαρὸ φίλο της. Θέλω λοιπὸν νὰ σας ρωτήσω ἂν μπορῶ νὰ συμπεριλάβω αὐτὸ τὸν κύριον στὴ βῆλῃσι τοῦ εἰσοδήματός μου ὡς... προστατευόμενον μέλος!

Δυστυχῶς γι' αὐτόν, ὁ ἔφορος ἀπάντησε ἀρνητικά.

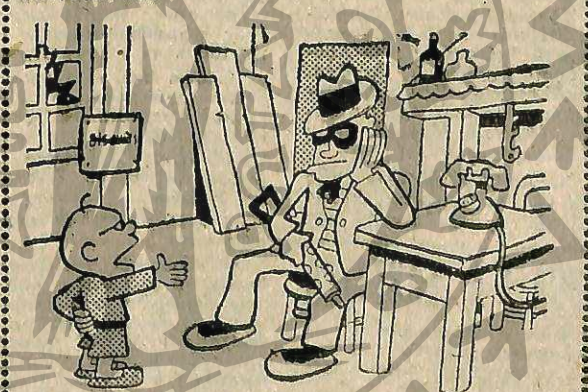
— Κύριε, ἦρθαν οἱ πυροσβέστες!...
— Ἄς περάσουν!...

Ὁ συνήγορος: Παραδέχομαι, κύριοι δικασταί, πὼς τὸ παιδί αὐτὸ σκότωσε τοὺς γονεῖς του... Πρὶν βγάλετε ὅμως τὴν ἀπόφασί σας, σκεφθῇτε πὼς εἶναι τώρα ἕνα δυστυχισμένο ὄρφανό!...

— Ἦρθαμε γιὰ τὴν πυρκαϊά!...
— Μιὰ στιγμῇ, παρακαλῶ... Ἀκόμα δὲν τὴν ἀνάψαμε!...

ΑΠΑΓΩΓΕΙΣ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ πιτσιρικός: Δὲν ξαναγυρίζω στὸ σπῆτι μου, ἀν δὲν τοῦς πῆτε νὰ στεῖλουν μαζί μὲ τὰ λῦτρα κι' ἕνα ποδηλατάκι γιὰ μένα!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΟΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΟΥΑΝΟΜΟΥ

Η Ραροτόγκα είναι ένα από τα πιο γοητευτικά νησιά του Ειρηνικού. Ένας αληθινός επίγειος παράδεισος, καμωμένος για την αγάπη και μόνο γι' αυτή. Οι άνθρωποι ζουν εκεί ήρεμοι κι ευτυχισμένοι, χωρίς φροντίδες και χωρίς λύπες. Υπάρχει, ωστόσο, κάτι, που κάνει τα πρόσωπα να σκυθρωπάσουν και που δίνει σ' αυτά μιάν έκφραση τρόμου και φόβου, σαν κάποιο απειλητικό μετέωρο να περνάει πάνω στον ουρανό. Κι' αυτό γίνεται κάθε φορά που το μυαλό τους τρέχει στο σπίτι της Λουλουριάς και τους δύο σκελετούς που βρίσκονται μέσα σ' αυτό...

Αυτό το σπίτι έχει την αξία ιερού στο μάτι των Ιθαγενών και οι δύο σκελετοί του φέρνουν στη μνήμη τους μιάν ανατριχιαστική σκηνή.

Μου διηγήθηκαν την ιστορία του. Είναι η τραγική ιστορία μιάς παλιάς βασίλισσας του νησιού, της Μαλόνα, και του Χουανόμου, του άντρός της.

Ο Χουανόμος ήταν ο ώριωτερος νέος του νησιού και η Μαλόνα, όταν έφθασε σε ηλικία γάμου, τον διάλεξε για σύζυγο.

Αυτή η εκλογή έδειχνε πως, μ' όλο που ήταν βασίλισσα, δέχονταν πρόθυμα να υποταχθεί στους νόμους του έρωτος, τους μόνους που υπάρχουν και που θεωρούνται σαν ιεροί στη Ραροτόγκα. Η άπιστία ισοδυναμεί εκεί με έγκλημα και δίνει το δικαίωμα στον άτακτη θάνατο από τους δύο συζύγους να εξασκήσουν οποιαδήποτε βία εις βάρος του άλλου, ακόμη και να τον σκοτώσουν.

Η Μαλόνα, όμως, έχασε πολύ γρήγορα την υπόσχεση που είχε δώσει στο Χουανόμου κι άρχισε να τον προδοεί.

Το πράγμα δεν μπορούσε, βέβαια, να μείνει μυστικό στη Ραροτόγκα. Ο Χουανόμος φάνηκε, ωστόσο, μεγαλόφρων. Και την συχώρησε τις δυο πρώτες φορές. Αλλά η Μαλόνα τον πρόδωσε και πάλι.

Ο Χουανόμος τότε της θύμισε τα δικαιώματά του και την προσκάλεσε να τον ακολουθήσει.

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

με δόσεις εβδομαδιαίες και υφάσματα ανδρικά και γυναικεία ως και είδη προικίας.

ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρον Παυλίδου
3ος όροφος
Οδός Αιόλου 59 & Βύσσης

μου... Τά κορμιά τους κούλουριάζτηκαν τότε κι έσμιαν έτσι που έγιναν ένα...

Μα ο θάνατός τους δεν έφερε την ηρέμια στο νησί. Κι' οι σπαρτικές φωνές της Μαλόνα και τ' άγριο άγκομαχτό του Χουανόμου εξακολουθούσαν ν' ακούγονται πάντα σαν ν' ήταν ζωντανοί ακόμη.

Ένας άνεμος αλλοφροσύνης άρχισε τότε να πνέει στη Ραροτόγκα. Οι νέοι δεν τραγουδούσαν πιά, οι νέες δεν χόρευαν τους λιχνιστικούς χορούς τους, και κανείς δεν έκλεινε μάτι τη νύχτα.

Μιά μέρα, λοιπόν, οι κάτοικοι της νήσου αποφάσισαν να δώσουν ένα τέρμα σ' αυτή την κατάσταση. Έσφαξαν τότε μερικά ζώα, τα κομμάτισαν και σκόρπισαν τα κομμάτια τους, αρχίζοντας από το σπίτι, όπου βρίσκονταν τα πτώματα του Χουανόμου και της Μαλόνα, όσο βαθύτερα μπορούσαν μέσα στη ζουγκλα που σκεπάζει το εσωτερικό της Ραροτόγκα.

Ο Χουανόμος και η Μαλόνα, μ' όλο που είχαν πεθάνει από πολλές μέρες δεν έβγαζαν καμμία δυσάρεστη οσμή και, βλέποντάς τους, νόμιζες πως ζούσαν ακόμη.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, μιά μεγάλη λεοπαρδαλίς, που την είχαν τραβήξει τα κομμάτια του κρέατος, πρόβαλε με μεγάλα πηδήματα από τη ζουγκλα και μπήκε μέσα στο σπίτι, όπου είχαν πεθάνει οι δύο σκελετοί.

Όταν έφυγε, έπειτα από αρκετή ώρα, οι κάτοικοι της Ραροτόγκα έτρεξαν άμεσως εκεί. Μέσα στο σπίτι είχαν απομείνει μόνο δυο σκελετοί.

Από κείνη την ημέρα, έπαψαν ν' ακούγονται τα μουγκρητά και οι σπαρτικές κραυγές και η ήρεμη απλότητα και πάλι στο ευτυχισμένο νησί.

ΖΑΚ ΜΑΡΝΑΝ

Ηθελε να πεθάνει ανάμεσα στα λουλούδια

Ο Χιλιάδος Καϊκίλιος Έσεάντσα, 55 ετών, είχε το άτυχημα να έγκαταλειφθεί από τη σύζυγό του ένα μήνα μετά το γάμο τους. Απογοητευμένος γι' αυτή την έγκαταλειψη, πήγε σ' ένα ανθρωπωλείο του Βαλ-παράιζο, αγόρασε δυο από τους ακριβότερους νεκρικούς στεφανώτες, τους πληρώσε με ένα τσέκ και ύστερα έβγαλε το περιστρεφόμενο και αυτοκτόνησε. Αλλά η ιστορία έχει και συνέχεια.

Ο άνθρωπώλης έτρεξε άμεσα στην τράπεζα, για να εισπράξει το τσέκ, προτού γνωσθεί ο θάνατος του Έσεάντσα. Εκεί, όμως, του είπαν ότι το τσέκ ήταν χαρτί αντίκρισμα. Ο άνθρωπώλης ξαναγύρισε τότε στο κατάστημά του, ξανάβαλε τους δυο στεφανώτες στη θέση τους και είδοποίησε την αστυνομία.

Η ανάκρισις απέδειξε επίσης ότι ο Έσεάντσα ήταν βουτηγμένος στα χρέη και γι' αυτό το λόγο αυτοκτόνησε.

Ανατολικό Χιόμο

Οι κατεργαρέοι!

Ο Άχμετ και ο Μαχμούτ αποφάσισαν να κάνουν μαζί μια επιχείρησι. Κατάφεραν, λοιπόν, και οι δυο ένα ποσό κι' αρχίζουν να δουλεύουν.

Η επιχείρησι πήγαινε πολύ καλά και είδαν πως τους περισσεύανε είκοσι χιλιάδες γρόσια. Και καθώς δεν είχαν εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο, αποφασίζουν να τα καταθέσουν σ' ένα τρίτο πρόσωπο.

Παρουσιάζονται τότε στο Ναστραβίν Χότζα, σαν ιερωμένο και τον πιο σοβαρό νοικοκύρη σ' όλη την περιφέρεια. Αυτός δέχεται να κρατήσει το ποσό και τους βάζει να υπογράψουν ένα χαρτί, πως το ποσό δεν θα το επέστρεφε παρά όταν θα παρουσιάζονταν και οι δυο μπροστά του να το ζητήσουν.

Ύστερα από λίγες μέρες ο Μαχμούτ παρουσιάστηκε στο Χότζα και του λέει:

—Μου παραχωρώστε για είκοσι χιλιάδες γρόσια ένα κατάστημα που αξίζει εκατό χιλιάδες. Όπως βλέπετε, μου χρειάζονται τα λεφτά που κατέθεσα.

Ο Χότζας τότε του λέει:

—Εγώ, βρε Μαχμούτ, για να σου δώσω το ποσό πρέπει να βρίσκεται εδώ και ο Άχμετ. Για μπουνταλά με πέρασες και ζητάς τέτοια χάρη;

—Η εύκαιρία, Χότζα, είναι μοναδική! Ο Άχμετ ταξιδεύει και δεν πρόκειται να γυρίσει παρά σ' εννιά μέρες. Όπως βλέπετε δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Δεν πρόκειται, φυσικά, να αφήσω και σένα παραπονεμένο στην περίπτωση αυτή.

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα κλόνισε το Χότζα, που συγκατατέθηκε να μετρήσει τις είκοσι χιλιάδες γρόσια στο Μαχμούτ. Ύστερα όμως από λίγες μέρες ο Μαχμούτ ξαφνικά πέθανε.

Ο Άχμετ γυρίζοντας απ' το ταξίδι του τρέχει στο Χότζα, όπου μαθαίνει την πηληρία του σμεταίρου του. Τρέχει στον Καδή και κάνει άγωγή κατά του Χότζα.

Ύστερα από δυο μέρες γίνεται η δική.

Καδή εφένη, λέει ο Άχμετ. Ο Χότζας δεν είχε υποχρέωσι και δεν έπρεπε να μετρήσει τα λεφτά στο σπινταίρο μου, παρά μόνο μπροστά μου.

—Ας είναι κι' έτσι, Καδή εφένη, απαντά ο Χότζας. Παραδέρχου πως ο άνθρωπος αυτός λέει την αλήθεια κι' έχει και δική. Τα λεφτά όμως που έδωσα εγώ στο Μαχμούτ ήταν δάνειο. Ήταν δικά μου λεφτά και του τα δάνεισα. Όσο για τις άλλες είκοσι χιλιάδες τις έχω και δεν έχω καμμία αντίληψη να τις γυρίσω πίσω, φτάνει μονάχα να παρουσιασθούν μπροστά μου και οι δυο μαζί, ο Μαχμούτ και ο Άχμετ. Όπως λέει η συμφωνία, δηλαδή!

Απογορεύεται η αναδρομίσαισις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνω έγράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Πησσυρου»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 του Α.Ν. 1092/1938.
Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου, Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Αθήναι.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ετήσιο	120.000
»	Εξαμηνιαίο	60.000
»	Τριμηνιαίο	30.000
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ετήσιο	€ 6 \$ 24
»	Εξαμηνιαίο	€ 3 \$ 12
»	Τριμηνιαίο	€ 1 \$ 6

Ευδίσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και εξωτερικού διά τραπεζικήν ταύτης προς τόν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΤΖΑΜΙ...

Παράξενο διήγημα

—Μιά μόνο φορά στη ζωή μου κατάλαβα τί θα πη φόβος... άρχισε να διηγείται ο ταγματάρχης Τομάς. Πριν από μερικά χρόνια, ένα χειμώνα, βρέθηκα σ' ένα δάσος, στη βορειοανατολική Γαλλία. Είχε σκοτεινιάσει δυο ώρες ενωρίτερα απ' τη συνηθισμένη — τόσο συννεφιασμένος ήταν ο ουρανός!... Είχα για οδηγό μου ένα χωρικό. Ακολουθούσαμε ένα μονοπάτι, κάτω απ' τα πεύκα, που στα κλαδιά τους ούρλιαζε ο άνεμος. Έβλεπα τα χαμηλά σύννεφα να τρέχουν στον ουρανό, σαν κάτι να φρόδονταν. Κάθε τόσο, δλόκληρο το δάσος βογγούσε με μιά πνοή... Το κρύο μούδιαζε το κορμί μου, όσο κι' αν ήμουν βαρυσ τινυμένος, κι' αν περπατούσα γρήγορα.

Σκοπεύαμε να διανυκτερεύσουμε στο σπίτι ενός δασοφύλακα, που δεν απέιχε πολύ. Ο οδηγός μου κτύπαζε κάθε τόσο ψηλά και μουρμούριζε:

—Τί παληόκαιρος, που να πάρη ή όργη!... Έπειτα μου μιλούσε για τους ανθρώπους που θα πηγαίναμε στο σπίτι τους. Ο πατέρας είχε σκοτώσει πρό δυο ετών ένα λαθροθήρα. Από τότε είχε γίνει αλλοιωμένος, σκυθρωπός, σαν να τον κυνηγούσε η ανάμνησι εκείνη. Οι δυο του γιοιό ήσαν παντρεμένοι κι' έμεναν μαζί του.

Το σκοτάδι είχε γίνει βαθύ. Δεν έβλεπα πιά τίποτε... Τέλος, φάνηκε ένα φως, κι' ο σύντροφός μου χτύπησε μια πόρτα. Τον απάντησαν γυναικεία ξεφωνητά, κι' έπειτα ένας άντρας ρώτησε από μέσα, με πνιγμένη φωνή:

—Ποιός είναι; Ο οδηγός έπτε τα δνόματά μας. Μάς άνοιξαν. Κι' αντίκρισα μιά είκόνα, που δεν θά ήταν ξεχάσω ποτέ. Ένας γέρος άσπρομάλλης, με μάτια γουρλωμένα, σκετόκαν στη μέση της κάμαρας, μ' ένα γεμάτο τσιγάρο στο χέρι. Δυο παλληκάρια, όπλισμένα με μπαλάνδες, φύλαγαν την πόρτα. Καί, σέ μιά μισοσκοτεινή γωνία, είχαν ξαρώσει δυο γυναίκες, γονατιστές, με το πρόσωπο γυρισμένο προς τόν τοίχο.

Ο γέρος άφησε το όπλο του και διάταξε να μάς ετοιμάσουν ένα δωμάτιο.

—Ξερετε, κύριε, μου εξήγησε έπειτα, πρότερου σάν σήμερα, σκότωσα έναν άνθρωπο. Πέρσι, λοιπόν, μάς έπισκέφθηκε το φάντασμά του. Το περιμένουμε κι' άπόψε!...

Τόν καθυσάχασα όπως μπορούσα. Καθήσαμε όλοι να φάμε.

Κοντά στην πόρτα, ένα γέριό σκυλί, μισόστραβο, κοιμόταν με το μουςοούδι ανάμεσα στα πόδια του. Έξω, λυσσομανούσε ή μπόρα. Καταλάβαινα ότι, παρ' όλες τις προσπάθειές μου, ο τρόμος έσφιγγε τις καρδιές τών ανθρώπων εκείνων. Τους έβλεπα ν' άφουγκράζωνται, σάν να προσπαθούσαν ν' άκούσουν κάτι μακρινό.

Νευριασμένος απ' τούς άνόητους εκείνους φόβους, ετοιμαζόμουν ν' άποτραβηχτώ στην κάμαρά μου, όταν ξαφνικά ο γέρος δασοφύλακας πετάχτηκε απ' το κάθισμά του, άρπαξε πάλι το τσιγάρο του και τραύλισε με τρόπο:

—Ήρθε!... Ήρθε!... Τόν περιμένω! Οι γυναίκες ξαναγονάτισαν στη γωνία κι' οι γιοιό πήραν τούς μπαλάνδες. Ο σκύλος έζυπνησε, άνασπώντας το κεφάλι του κι' έβγαλε ένα

πένθιμο, άνατριχιαστικό ούρλιασμα! Όλοι γύρισαν και τόν κτύπησαν. Αυτός έμεινε άκίνητος, με τα μάτια στηλωμένα, σάν ν' αντίκριζε κάποιο δράμα... κάτι άόρατο και τρομακτικό, πουκανε τις τρίχες του ν' άνασπώνωνται!

Τόν μωρίστηκε! φώναζε ο δασοφύλακας, κατάχλωμος! Ήταν μαζί μου, όταν τόν σκότωσα!...

Κι' οι δυο γυναίκες άρχισαν να ούρλιαζαν, μαζί με το σκύλο... Μιά άνατριχίλα πέρασε απ' όλο μου το κορμί. Η φαντασία μου, έξερεισμένη απ' το περιβάλλον, νικούσε τη λογική μου...

Ολόκληρη τη νύχτα, ο σκύλος ούρλιαζε αδιάκοπα. Τώρα φοβόμουν κι' εγώ, σάν τούς άλλους... δίχως να ξέρω τί! Μένανε άκίνητοι, πανιασμένοι, περιμένοντας κάτι φοβερό. Η καρδιά μας χτυπούσε τρελλά, στον παραμικρό κρότο.

Το σκυλί άρχισε να τριγυρίζει μέσα στο δωμάτιο, να μυρίζει τούς τοίχους και να γρυλλίζει. Κόντευε να μάς τρελλάνη πιά αυτό το ζώο!

Ο οδηγός μου άρμισε, πάνω σ' ένα παρουσμό του τρόμου του, και το έβγαλε απ' την πίσω πόρτα στην κλειστή και περιφραγμένη αλλη.

Έτσι ήσυχάσαμε για λίγο. Μείναμε βυθισμένοι στί σιωπή.

Ξαφνικά, άνατριχιάσαμε όλοι... Κάτι σερνόταν πάνω στον έξωτερικό τοίχο του σπιτιού! Πέρασε μπροστά απ' την πόρτα, και φάνηκε πως την άγγιξε μ' ένα χέρι διαστακτικό. Σταμάτησε για δυο λεπτά, κι' έπειτα ξανάρχισε το έλαφρό τρίψιμο πάνω στον τοίχο...

Έπειτα ένα κεφάλι φάνηκε έξω απ' το θολωμένο τζάμι του μικρού παραθύρου!... Ένα άσπρο κεφάλι, με μάτια που γυάλιζαν παράξενα! Καί βγήκε απ' το στόμα του ένας παράξενος ήχος, σάν πνιγμένο κλάμμα!...

Την ίδια στιγμή, ένας κρότος τράνταξε την κάμαρα! Ο γέρος δασοφύλακας είχε πυροβολήσει. Κι' άμέσως οι δυο γιοιό του έτρεξαν ν' άμπαρώσουν την πόρτα, να σπρώξουν πίσω της ένα μεγάλο και βαρύ τραπέζι.

Ο ξαφνικός πυροβολισμός μ' είχε τόσο παράξει, ώστε μου φαινόταν πως θά πέθαινα κυριολεκτικώς απ' το φόβο...

Μείναμε έτσι όσπου ημερώσε, άνίκανοι να προφέρουμε λέξη ή να κάνουμε μιά κίνησι. Μόνον όταν φώτισε πιά, τώληψαν τα δυο άδελφία ν' άνοιξουν την πόρτα.

Κάτω απ' το παράθυρο, κοιτόταν ο γέριος σκύλος, με μιά σφαίρα στο κεφάλι. Είχε βγύ τη νύχτα απ' την αλλη, από μιά τρύπα του φράχτη, είχε παίξει, δίχως να το θέλη, το ρόλο του φαντάσματος και το είχε πληρώσει πολύ άκριβιά με τη ζωή του...

Είπε ή αλήθεια πως δεν είχα κινυνέμει καθόλου τη νύχτα εκείνη. Κι' όμως θά προτιμούσα τις άρες τών μεγαλύτερων κινύνων που γνώρισα στη ζωή μου, παρά το ένα εκείνο λεπτό που ο γέρος δασοφύλακας πυροβόλησε το άσπρο κεφάλι, πίσω απ' το τζάμι!...

Μ. ΛΕΜΟΝΙΕ

Η ύπομενη κάνει θαύματα

Πρό ήμερών, στην Τάμπα τών Ήνωμένων Πολιτειών, οι σύζυγοι Μέλβιν Τζήν έγκαταστάθηκαν σ' ένα σπίτι πουν ήττισαν με τα ίδια τους τα χέρια δουλεύοντας επί έννεά συνεχή χρόνια. Το αξιοσημείωτο στην περίπτωση τους εινε πως δεν βλέπονται μεταξύ τους, έπειδη εινε τυφλοί.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

Η φυσική ωραιότης εινε δώρο θεϊκό και δεν εινε δυνατόν να εξαγορασθ ή οιοδήποτε ποσό και να επιτευχ ή δι' οιοδήποτε τεχνικό ή μηχανικό μέσο. Τα άνωθώς διαφημιζόμενα δι' ευνοήτους λόγους, δεν τα παραδέχεται ή επιστήμη, αλλά ή άγρυπεία. Τα λίγα καλλυντικά που πρέπει να χρησιμοποιή μιά γυναίκα, δεν πρέπει να παίξουν τόν ρόλο της λαδομπονιάς, που σκεπάζει και εξαφανίζει προσωρινώς τις βρωμιές και τις τρύπες από τούς τοίχους και τις πόρτες και που ύστερα από λίγο καιρό, όταν πάψει ή γυαλάδα της, παρουσιάζονται και πάλιν σέ κακά χάλια. Δεν εινε αυτός ο προορισμός τών καλλυντικών. Τα καλλυντικά δεν εινε θαυματουργά, άλλ' απλώς υποδοθητικά μέσα.

Τα άδωα καλλυντικά, και τα όποια πρέπει να εινε πάντοτε άνάλογα με την ποιότητα της επιδερμίδος (ξηρά, λιπαρά ή μέτρια) έκείνης που τα χρησιμοποιεί, πρέπει να χρησιμεύουν μόνο για την καλή εμφάνισι και προστασία της επιδερμίδος του προσώπου από τις διάφορες καιρικές μεταβολές ως και για την τώνωσι άρισμωγα χαρακτηριστή της φυσικής ωραιότητός της. Η περιποίηση του προσώπου πρέπει ν' άρχίζη από της νεαρής ηλικίας και όχι μετά την καστροφή της ωραιότητός του, γιατί τα καλλυντικά δεν εξαερώνουν το πρόσωπο μόλις χρησιμοποιηθούν — όπως άλλες νομίζουν — ούτε ξαναανιώνουν. Απλά, όταν άργά άρχίζουν να χρησιμοποιούντα προλαμβάνουν την επιδεινωσι του κακού, έπαναφέρουν την χαμένη ελαστικότητα του δέρματος, τρέφουν τα επιδερμικά κύτταρα και έπιφέρουν μιά βελτίωσι.

Αυτά, τα γράφω ιδιαίτέρως, για πολλές οι όποιες άφοι επί ήτη δεν περιποιήθηκαν καταλλήλως άλλα κατέστρεψαν μόνο με διάφορες προχειρότητες και κατεσφαλτισμέν με συχνά ασπονύιαστα την επιδερμίδα του προσώπου των, περιμένουν ν' άδωμή της νεότητός! με ένα καλοδιαφημιζόμενο καλλυντικό. Οι περισσότερες, εξ άγνοιας των, περιμένουν με την χρήση ενός καλλυντικού άμεσο μεταμόρφωσι και όλοσχερή εξαφανισι τών ρυτίδων των για να γίνουν κι' αυτές σαν μερικές άλλες που βλέπουν στο δρόμο με ποδωπα άσπρα και φρέσκα σάν το φλιντισι. Αυτό εινε το πορόπνο των και αυτό ζήτησε να πεύχουν άλλες, ζώντας διαρκώς κρέμες, άγυρούρες, ματζούνια και λογής λογής της κοστής Μαρίας συνταγές, γιατί δεν γνωρίζουν τόν πραγματικό προορισμό τών καλλυντικών και δι' ουον πιστιν στους έμπεριούς.

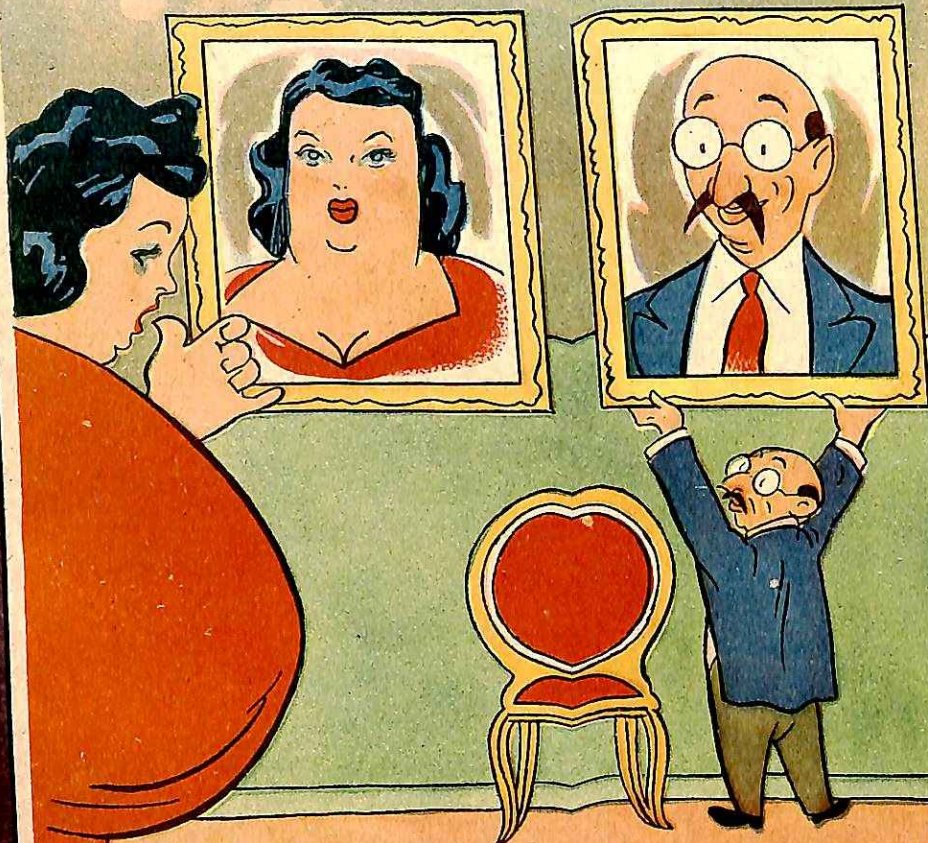
Αποτέλεσμα: Στραπατασάρισμα χειρότερο και άπελπισία. Αλλά, εάν, οι κυρίες αυτές, έσκέπτοντο άλλως λογικότερα, χωρίς να παρασύρωνται από ψευτοεγκλίμας και ψευτοπροσέσεις, θά καταλάβαιναν ότι αυτές που βλέπουν στους δρόμους με ποδωπα σάν το φλιντισι έχουν παρὰ φυσική όμορφιά — δώρο του Πλάστη — και όχι καλοδιαφημιζόμνη όμορφιά με τα καλλυντικά. Δεύτερον, ότι την φυσική αυτή όμορφιά τους, την περιποιούν καταλλήλως και την προστατεύουν από κάθε έγθρο (ήλιο, ρύχος, ξηνύχια, ποιά έρεθιστικά, σποούνια κ.τ.λ.) με τα καταλλήλα καλλυντικά και με την ύγιεινη περιποίησι. Τρίτον, ότι το ζήτημα της διατηρήσεως επί μακρόν της φυσικής όμορφιάς και της άνθρωπότητος της επιδερμίδος εινε και ζήτημα ίσουςυγκράσιας του όργανισμου. Ισορροπία τών έκκρίσεων και βιωτικόν άνεσων και συνήθειών.

Βλέπετε π. χ. μιά γυναίκα της πλέσας 40 ετών καλοζωισμένη, εύπορη, που σηκώνεται στις 10 το πρωί και της φέρνουν στο δισκο της και του ποτιού το γάλα και της όποιας ή μόνη φροντίς εινε το μπάνιο, οι τσουλέτες της και οι συγκεντρώσεις, να παρουσιάζη ένα πρόσωπο εικόσασσους κοπέλλας. Και βλέπετε και μιά έικοσιπενταχρονη κοπέλλα, δουλεύουσα και βασανισμένη, έργαζοια με σπασμένα δόντια, με τραχύ δέρμα και βαθουλωμένα μάτια και μάγουλα, που μοιάζει σάν πενιτάρα.

Τι να της κάνουν τώρα αυτές τα καλλυντικά; Εινε δυνατόν να την μεταμορφώσουν; Να της εξαερώνουν τα βαθουλωμένα μάγουλα, να της ξερατίσουν τα γλαρά της μάτια και να της άπαλύνουν όλοσχερά το τραχύ της δέρμα; Αν μόνο στα καλλυντικά και στα τεχνικά μέσα ώφελετο ή όμορφιά, τότε οι αίσθητικοι άσθεναν όλες τις γυναίκες άραιές με το ίδιο έκαλοπνι.

Η όμορφιά θά ήταν τότε κάτι κοινό και όμοιομόρφο, άόχανε ή σπανιότητα και την αξία της. Η πραγματική όμορφιά έρχεται μέσα απ' τη γυναίκα, σάν μιά εσωτερική λάμψις. Κι' αυτό το ξέριαν καλά κι' οι παλαιοί δεικνύοντες το μέρος της ψυχής δηλ. της καρδιάς και λέγοντες άπό δω μπαίνουν τα κάλλη. Η ψυχική ευχαρίστησι που έπαυχόταν με μιά άνετη κι' άνετη ζωή ή με την έκπληρωσι των πόθων και έλπίδων εινε ένα από τα βασικότερα στοιχεία της φυσικής όμορφιάς. Κάθε γυναίκα φθάνει στην πλήρη άνθησι της όμορφιάς της στα 28 της χρόνια, όταν έχη πιά άρμισε άπόλυτα το πνεύμα και το σώμα της. Έπειτα από αυτή την ηλικία το πνεύμα εξακολουθεί ν' αναπτύσσεται ή σωματική όμως καλλονή άρχίζει να γέρνει προς τη δύσι της στίς περισσότερες γυναίκες και ιδιαίτέρως στίς πολυκοινορασμένες από τις άντιερότητες και τα βάσανα της ζωής. Δεν πρέπει λοιπόν, μόνο όταν φθάση στην κατάσταση αυτή μιά γυναίκα ν' άρχιση να ενδιαφέρεται για την χαμένη όμορφιά και άνθησότητάς της, και να περιμένη θαύματα από την αλχημική και τα καλλυντικά. Πρέπει από της έφηβικής της ηλικίας να περιποιείται καταλλήλως την επιδερμίδα του προσώπου της, γιατί ή όμορφιά εύκολα χάνεται κι' άμα χαθή δεν ξαναγυρίζει.

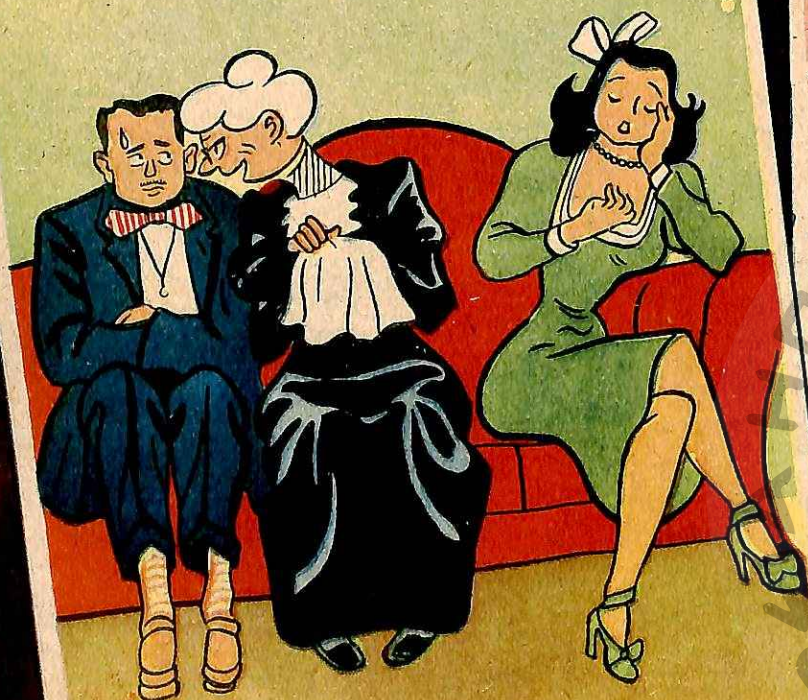
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γιάτρος Δερματολόγος

Ζαχαρίας: Μ' αυτή τη μεγέθυνσι σ' έφτασα, αγάπη μου!...

— "Αφαι την κάτω, συνάδελφε.
Είνε πιά ασφαλής!..."

— Δεν πιστεύω νά σ'ας ένοχλώ...

ΤΡΙΟ
ΖΟΥΚΟ
μυστα

Ο Ιμπρεσάριος: Λοιπόν, πού είνε τó
νούμέρό σου;